

ic.com

ပျဉ်စင် စာ အုပ် တိုက်

ပျဉ်စင်

သစ္စာစောင့်နုတ်သမီး

L နင်း

အခန်း(၁)

မုန်းမမတို့ တိုက်ခန်းတွဲကြီးရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ထိုးစိုက်သွား၏။

ကားရပ်ရပ်ချင်းပင် မုန်းမမရဲ့ Charies ဒေါက်ဖိနပ် အနက်ရောင်လေး စီးထားသော ခြေအစုံက မြေကြီးပေါ်သို့ ဖော့ခနဲ ကျလာ၏။ သို့သော် အကျမတော်သဖြင့် ရေအိုင်ချိုင့်ခွက်ပေါ်တည့်တည့်ကျကာ ခြေအစုံကို ရေပက်စင် စွတ်စိုသွားသည်။

ပုံမှန်အခြေအနေမှာဆို အမလေး..ကုန်ပါပြီ၊ သွားပါပြီ၊ ငါ့ဖိနပ်လေး နှမြောပါတယ် စသဖြင့် တဖွဖွပြောရင်း ငါ့ဖိနပ်ကလေး နှမြောပါတယ် စသဖြင့် တဖွဖွပြောရင်း တဆွဆွဖြစ်နေမှာ သေချာပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ရင်ဝဆီမှာ ဒေါသဖြစ်စရာကိစ္စကြီးက လာတစ်ဆို့နေတာမို့ ဖိနပ်ကို လည်း ငုံ့မကြည့်၊ နှမြောဖို့လည်း သတိမရဘဲ ခြေလှမ်းခပ်စောင့်စောင့်နှင့်ပင် ယောက်ျားဖြစ်သူထက် အရင်ဦးအောင် ရှေ့က ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။

ကိုးကလည်း ကားခ ကပျာကယာ လှမ်းပေးပြီးနောက် ခြေလှမ်းကျဲကြီး တလွှားလွှားဖြင့် လိုက်လာလေသည်။

ခုချက်ချင်းပင် သူ့ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ခံစားသမျှတွေ ဖွင့်ချရန်ဖြစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် ကိုယ့်အခန်းမှ တံခါးပိတ်ပြီး အားပါးတရ ရန်ဖြစ်ပါတော့မည်ဟု ကိုယ့်အခန်းဘက်သို့သာ သွက်သွက်ကြီး လျှောက်သည်။

ရောက်ချင်ပါသည်ဆိုမှ အခန်းကိုလည်း တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်။ ဘယ်ရောက်နိုင်ပါ့မလဲ...အခန်းကိုက ချာတူးလန်နေတာကိုး..။ ဈေးခပ်ပေါပေါထဲက

ဝယ်ထားတာ ဆိုတော့ မုန်းတို့တိုက်ခန်းရဲ့အပေါ်မှာ တာဝတိံသာပဲ ရှိတော့သည်။ သူက မုန်းကို ဒီတစ်ခုပဲ အဆင့်မြင့်မြင့်ထားနိုင်တာ..။

မုန်းသည် ဂလုဂလောင်းနှင့် ချိုင့်ခွက်တွေရှိသော တော်ရုံ အငှားကားဝင်မပေးသည့် လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာရင်း ဒေါသ ရေချိန်အမှတ်က တက်သည်ထက် တက်လာနေပါသည်။

မုန်း ဒေါသဖြစ်တာလည်း မလွန်ပါဘူး။ သူ အလုပ်မဟုတ်လို့ မုန်း ဒေါသဖြစ်ရတာ လေ။

ဒီနေ့ဟာ မုန်းသူငယ်ချင်း နှင်းနုရဲ့ မွေးနေ့။ နု ယောက်ျား ထွဋ်ခိုင်ကလည်း မုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်း။ သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေချင်း ပြန်ညားခဲ့တာပင်။ မုန်းတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးလေးနှစ်ကြာမှ သူတို့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် ထွဋ်ခိုင်က လည်ဝယ်ထက်မြက်သူမို့ မုန်းတို့ထက် စီးပွားရေး အဆင်ပြေသည်။

နု မွေးနေ့မှာ မုန်းတို့လင်မယားရယ်၊ သူငယ်ချင်း အုပ်စုထဲမှာ ခုထိ အိမ်ထောင်မကျသေးဘဲ ကျန်နေတဲ့ အပျိုကြီး ယုဝါရယ်၊ တခြား သူငယ်ချင်း အရင်းအချာလောက်သာ စုဆုံကြဖို့ ချိန်းလိုက်သည့်နေရာဟာ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာပင်။

မွေးနေ့ရှင် နုတို့စုံတွဲက မုန်းတို့ကို ကားပါကင်မှာပဲ စောင့်နေကြကာ အားလုံးစုဆုံပြီးမှ ထိုကွန်ဒိုအခန်းရှိရာ ငါးထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်လာကြသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာပင် အားလုံးက ထွဋ်ခိုင်ကို မကျေမနပ်ဖြင့် ပုစိပွစိ ပြောဆိုအပြစ်တင်လာသည်။

“ထွဋ်ခိုင်တို့ကတော့ ဘာစတန့်ထွဋ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

“ငါတို့ကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ၊ ဒီအပေါ်မှာ စားသောက်ဆိုင် ရှိလို့လား၊ ဒါက လူနေတိုက်ခန်းတွေမဟုတ်လား၊ ဆောက်ပြီးတာတောင် မကြာသေးဘူးလေ..”

“အေးဟယ်..လူသွားလူလာတောင် သိပ်မတွေ့ဘူး၊

ဓာတ်လှေကားနားမှာ လူရှင်းနေတာပဲ၊ ကားပါကင်မှာလည်း ကားသိပ်မရှိပါဘူး”

“ဒီပေါ်မှာ စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားလို့လား၊ နင်ပြောတော့ ထရိတ်ဒါးမှာ ကျွေးမယ်ဆို”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအပြစ်တင်နေကြ၊ ပြောနေကြပေမယ့် ထွဋ်ခိုင်က ခွန်းတုံ့ မပြန်ဘဲ ပြုံးနေသည်။ နုကလည်း မျက်နှာလေး စူပုပ်ကာ..

“အဲ့ဒီ ခိုင်တစ်ယောက်ဟာ ဘာမှန်းမသိပါဘူးဟယ်၊ ငါ့ကိုလည်း ဘာမှ ကြုံမပြောထားဘူး၊ လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့၊ အမေးအမြန်း မထူနဲ့တဲ့..၊ နုမွေးနေ့နီးတာတောင် သူက နုကို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ချည်း ထွက်နေတာ။ ညကလည်း ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာတယ်၊ သူခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေတာကြာပြီတဲ့၊ နင်တို့ ဝိုင်းစစ်ပေးကြဦး”

အားလူးက စကားတများများဖြစ်နေသလောက် ထွဋ်ခိုင်က ခပ်တည်တည် နှုတ်ဆိတ်နေလျက်သာ..။

“တီးတောင်..”

“ဟော..ရောက်ပြီ”

ဓာတ်လှေကားက တီးတောင်ဟု အသံပေးကာ ရပ်တန့်လျက် တံခါးပွင့်သွားတော့ ထွဋ်ခိုင်မှအပ ကျန်လူအားလုံးက ဓာတ်လှေကားအပြင်သို့ အလျင်စလို လှမ်းထွက်ရင်း ခေါင်းလေးတွေ ချာချာလည်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု စူးစမ်းလိုက်ကြသည်။

တိုက်ခန်းတွေဟာ တကယ့်ကို အသစ်စက်စက်။ ဆေးနံ့တွေတောင် မပြယ်ချင်သေး။ တချို့ တိုက်ခန်းတွေဆို လူတောင်မနေသေး။

တိုက်ခန်းတွေကို အပြင်ကကြည့်ရုံနဲ့တောင် သားနားကျယ်ဝန်းမှန်း

သိသာနေသည်။ တိုက်ခန်းတံခါးတွေဟာလည်း ကျွန်းကနုတ်တွေ လှပစွာ
ဖော်ထားသည့် တံခါးမျိုးတွေ။ တိုက်ခန်းတွေကြားက
စကြိုလမ်းမကျယ်ကြီးမှာလည်း တခြားကွန်ဒိုတွေလို မှောင်မိုက်မနေဘဲ
အလင်းရောင်နှင့် လေကောင်းစွာ ရနေသည်။

“တိုက်ခန်းတွေကတော့ ရှယ်ပဲဟေ့..”

အားလုံးက တိုက်ခန်းတွေကို ကြည့်ရှု စပ်စုနေဆဲမှာ မုန်းကလည်း
ဒီလိုတိုက်ခန်းသာ ဝယ်နိုင်ရင်ဟု စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုးရဲ့
အစွမ်းလေးနဲ့ ဝယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ချက်ချင်း ပြန်အားလျော့သွားကာ ကိုး
မမြင်အောင် မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။

ကိုးကတော့ မုန်းရဲ့အတွေးကို မသိဘဲ သူ့စတိုင်လ်ပဲန့် အိတ်ထဲ
လက်နှိုက်ကာ ပေါ့ပေါးပါးပါးလေ ပြုံးနေရင်း မုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ
အလိုက်သင့် စီးမျောနေသည်။

ကိုးဟာ စိတ်ညစ်တတ်ရဲ့လားတောင် မသိ။ သူ့မှာ အပူအပင်လည်း မရှိ။
လောဘလည်း မရှိ။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မနာလို ပြိုင်ဆိုင်တာမျိုးလည်း မရှိ။

မုန်းမှာသာ ကိုးအပေါ် အားမလိုအားမရစိတ်တွေနှင့် မကြာခဏ
စိတ်ကောက်၊ ရန်တွေ့၊ စကားနာထိုးရသည်။

မုန်းဟာ ခပ်ဆိုးဆိုး မိန်းကလေး...။ မိဘလက်ထက်တုန်းက ထင်သလို
သုံးဖြုန်းကာ အသက် နှစ်ဆယ်မပြည့်မီ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်
ကိုးနောက်လိုက်ခဲ့တာမို့ မုန်းရဲ့မေမေက အကြီးအကျယ် ဒေါသတွေဖြစ်ကာ
ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်အားကိုး၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်း၊ အမေဆီ
လာလက်ဖြန့်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ဟု ရာဇသံပေးခဲ့တာပင်။

မုန်းကလည်း ကိုယ့်မာနကလေးနှင့်ကိုယ် အမေဆီ ပြန်လက်ဖြန့်ဖို့တော့
လုံးဝမစဉ်းစားဘဲ ယောက်ျားကိုသာ ပစ်အားကိုးကာ ကိုးထံမှာ အရာမှန်သမျှ

မျှော်လင့်မိပေမယ့် ကိုးက ချောက်ချီး ချောက်ချက်
အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကလေးမှာသာ ပျော်နေကာ ဟိုးမိုးမြင့်ထက်က
ရှစ်လွှာတိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးကိုသာ ဝယ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကိုးဟာ ဒီတိုက်ခန်းကလေးမှာပဲ ပျော်နေကာ မိုးမြင့်ထက်က ဆင်းလာဖို့
မကြိုးစား။ မုန်းမှာသာ တစ်နေ့မှာ ကွန်ဒိုလေး တစ်ခန်းတော့ အပိုင်ရရေး
မျှော်တွေးစိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့ရသည်။

မုန်းတို့အုပ်စုသည် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာပြီး တစ်ခုသော
လှေကားထောင့်ကွေ့လေးနားက ထူးခြားလှပသော တိုက်ခန်းအဝင်ဝကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ပိတ်ထားသော တိုက်ခန်းတံခါးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ လှပသော ပန်းအိုးကြီး
နှစ်လုံးကို ဟိုဘက် ဒီဘက် ချထားသည်။ ပန်းအိုးတွေထဲမှာ ပြည့်နေအောင်
ထိုးထားတာက နှင်းဆီနီများပင်။ ပန်းအိုးကိုတော့ ဖဲကြိုးများဖြင့် လှပစွာ
အပွင့်ဖော်၍ စည်းနှောင်ထားပါသည်။ပြီးတော့ တိုက်ခန်းရဲ့ သံတံခါးမှာ အသည်းပုံ
ရောင်စုံမိုးပျံပူဖောင်းများကို ချည်နှောင်ထားသည်။
တိုက်ခန်းသော့ခလောက်ကိုလည်း အနီရောင် ဖဲကြိုးဖြင့် ချည်ထားသေးသည်။
ကြည့်ရတာ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲလိုမျိုး ဖွင့်ပွဲတစ်ခုခု ကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားပုံပင်...။

“ကဲ..ရောက်ပါပြီဗျာ”

ထွဋ်ခိုင်က ထိုတိုက်ခန်းရှေ့မှာရပ်လျက် ခပ်ပြီးပြီးပြောသည်အထိ
မုန်းတို့က သိပ်နားမလည်နိုင်သေး။

“ဒီတိုက်ခန်းထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးအတွက်
အစားအသောက်တွေ လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ထားပါတယ်၊
တိုက်ခန်းတံခါးကိုတော့ မွေးနေ့ရှင်ဖြစ်တဲ့ နုကပဲ ဖွင့်လှစ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဒီ..ဒီတိုက်ခန်းက..”

နက နားမလည်နိုင်သေးဘဲ ယောက်ျားဖြစ်သူကို မော့ကြည့်၍
မေးလိုက်သည်။ ထွဋ်ခိုင်က အားရပါးရပြီးကာ နုရှေ့သို့ လက်သီးဆုပ်ကလေး
ထိုးပြလိုက်ပြီး..

“ဟပ်ချလောင်း..”

ဟု အော်ကာ လက်သီးဆုပ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

ထွဋ်ခိုင်ရဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ သော့ကလေး တစ်ချောင်းပင်။

“ဒါ..ဒါက”

“နုအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေ..၊ ဒီတိုက်ခန်းကို နု မသိအောင်
ဝယ်ထားပြီး ကိုယ် ပြင်နေတာကြာလှပြီ၊ နုမွေးနေ့အမီ ပြီးနိုင်အောင် ကိုယ်
အရမ်းအလုပ်များနေခဲ့တာ..”

“ဟယ်..ခိုင်ရယ်”

နုသည် အံ့ဩတုန်ယင် ပျော်ရွှင်နေသည်။ ကျန်လူတွေ အားလုံးလည်း
သူတို့အတွဲကို ကြည့်ရင်း ကြည်နူးအားကျလာကြကာ..

“ဟေး...Romantic ပဲကွ၊ ဖြောင်း..ဖြောင်း..ဖြောင်း”

အားလုံးက လက်ခုပ်ပိုင်းတီးတော့ ကိုးကလည်း အားပါးတရ
လက်ခုပ်လိုက်တီးပေးလိုက် သည်။ သူ့လက်ခုပ်သံက ပိုတောင်ကျယ်နေသေး။

အေးပါ ..သူများအတွက်ပဲ လက်ခုပ်တီးနေပါ။ ကိုယ်တိုင်တော့ ဒါမျိုး
လုပ်ပေးဖို့ မစဉ်းစားဘဲနဲ့။

မုန်းက လက်ခုပ်တီးရင်းကပင် ကိုးကို အားမလိုအားမရ မချင့်မရဲ
လှမ်းကြည့်ပြီ မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးမိပြန်သည်။

နက တုန်ယင်သော လက်ကလေးဖြင့် တိုက်ခန်းတံခါးကို ကိုယ်တိုင်

ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက်သည်။ မုန်းမှာ အားကျလွန်းလို့ ရူးချင်သွားသည်။

နုတို့ကို မချစ်ခင်တာလည်း မဟုတ်။ မနာလိုဖြစ်မိတာလည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော်..သူ့ယောက်ျားက ဒီလို လုပ်ပေးပြီး ကိုယ့်ယောက်ျားက ဒီလိုလုပ်မပေးနိုင်သည့်အတွက် တော့ ဝမ်းနည်းအားငယ်သလိုလေး ဖြစ်ရကာ ကိုယ့်လူကိုယ် ဒေါသထွက်မိတာက မိန်းမတို့ရဲ့ သဘာဝ ဟု ဆိုရလေမလား။

သူကတော့ ဘာမှတွေးမိပုံ မရ..၊ ငါ့မိန်းမကိုတော့ ဒီလိုလုပ်မပေးနိုင်ပါလားဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံလည်း မပြဘဲ တိုက်ခန်းထဲ ဝင်လာကာ အသင့်ပြင်ထားသည့် စားသောက်စရာတွေကို သေချာ စီမံကွပ်ကဲ ဝေပုံချပေးပြီး မုန်းသူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရောနှောကာ ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေသည်မှာ သူ့ရယ်သံ သူ့အသံက အကျယ်ဆုံး..။သူက လူတကာနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းတတ်လွန်းသူမို့ သူ့ကိုဆို မုန်းသူငယ်ချင်းတွေကလည်း အလွန်ခင်မင် ကြပါသည်။

အဲဒီ လို နုရဲ့ မွေးနေ့မှာ စခဲ့တဲ့ မီးပွားလေးဟာ နုတို့အခန်းကအပြန် မုန်းရဲ့ မာမီအိမ်ကို ခဏလှည့်ဝင်ချိန်မှာ ပိုပြီး တောက်လောင်လာခဲ့ရပါသည်။

မာမီက ခပ်ဆိုးဆိုး မုန်းမမကို ချစ်ပေမယ့် သိပ်ကြည့်ရသူမဟုတ်ပါ။ ခုတော့လည်း သူ့သမက်လေးနဲ့ပဲ လေပေးဖြောင့်နေရာကနေ မုန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း..

“မိမုန်း...ညည်းတို့က ခုထိ ကလေးမယူကြသေးဘူးလား။ ငါ့မှာဖြင့် မြေးချီချင်လွန်းလို့ ရူးတော့မယ်၊ ငါ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ ညည်းအစ်မကတော့ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ သားအိမ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရပြီး ကလေးမရတာ ထားပါတော့၊ ညည်းက ကျန်းကျန်းမာမာကြီးနဲ့ ကလေး မယူသေးတာ ဘာသဘောလဲ၊ ဘော်ကြော့နေချင်တဲ့ သဘောလား၊ ညည်းအကြောင်း ငါသိတယ်၊ ညည်းက ကလေး ကရိုကထ မခံချင်တာ၊ အပျင်းကြီးတာ၊ တရွတ်ရွတ်

Shopping ထွက်ပြီး ယောက်ျားလုပ်စာကိုပဲ ထိုင်စားနေချင်တာ၊ ဟဲ့...ဒင်းကလည်း သူ့ကို သိပ်အလိုလိုက်မနေနဲ့၊ ကလေးယူဖို့ နားချဦး...”

“သားလည်း ပြောပါတယ် မာမီရယ်၊ သူ့ကိုက မယူချင်တာတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

သူက မာမီကိုယ်တိုင် ဖော်ပေးထားသည့် ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ကို မော့သောက်ပြီး ခပ်အေးအေးပြောပေမယ့် မုန်းရင်ထဲမှာတော့ ပေါက်ကွဲလှဆဲဆဲ မီးတောင်တစ်ခုကို မျိုချလိုက်ရ သလို ပူလောင်ဆူပွက်လာပါသည်။ သူ ဒီလိုပြောစရာလား...။ ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖို့ ဘယ်လောက်မလွယ်သလဲဆိုတာ သူမသိလို့လား။

တိုက်ခန်းကိစ္စက စခဲ့သော မုန်းရဲ့ ဒေါသသည် ကလေးကိစ္စမှာ ပို၍ အရှိန်အဟုန်ပြင်းလာကာ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တက္ကစီပေါ်မှာ ရန်မဖြစ်မိအောင် ထိန်းချုပ် လာခဲ့ရသည်။

ကိုယ့်တိုက်ခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ကာ တံခါးအလုံပိတ်၍ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရန်ဖြစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် တိုက်ခန်းက တာဝတိံသာမှာမို့ လှေကားထစ်တွေကို မောကြီးပမ်းကြီး ဆက်တက်လာနေရသည်။ သူကလည်း မုန်းကိုမီအောင် လိုက်တက်လာရင်း..

“မုန်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေကို ဒေါသကြီးလာတာလဲ၊ အကြောင်းမဲ့ ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့ကွာ”

သူမေးခွန်းက မုန်းရဲ့ဒေါသကို မီးလောင်ရာ လေပင့်လိုက်တာမို့ မုန်းက အပေါ်ထိအောင် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ လှေကားထောင့်ချိုးမှာရပ်လျက် သူ့ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဘာတဲ့..အကြောင်းမဲ့ ဟုတ်လား၊ မုန်းက အကြောင်းမဲ့ ဒေါသကြီးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...နဲ့ မွေးနေ့တုန်းကလည်း အကောင်းသား၊

မာမီအိမ်မှာလည်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘဲနဲ့ မုန်း အခုလို ဒေါသတွေထွက်နေတဲ့ပုံက အံ့ဩစရာကြီး ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟင်း...ဟင်း...အဲဒီလို ထင်တယ်လား၊အဲဒီလောက်ပဲ

တွေးတတ်သလား၊ အဲဒီလောက်ပဲ ခုံးဝေးသလား”

မုန်းက ခါးကိုနွဲ့ကာ ခါးပေါ်လက်ထောက်ရင်း ကိုးကို စေ့စေ့ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်း မဲ့ရွဲ့ကာ မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့..ဟေ့ စကားပြောရင် ရိုးရိုးပြော၊ အဲဒီ လို နှုတ်ခမ်းကိုရွဲ့၊

ခါးကိုနွဲ့ပြီး မိန်းမကြမ်းအိုက်တင်နဲ့ လာမပြောနဲ့”

“ရှင်က အဲဒီလိုပြောမှ နားလည်မယ့်လူမျိုးလေ၊ တစ်လံပြရင်တောင်

တစ်ထွာမြင်ချင်မှ မြင်တဲ့သူမျိုးလေ..။ အင်မတန် ထုံအတဲ့သူလေ..”

“ဟေ့...အဲဒီ စကားမျိုး မသုံးစမ်းနဲ့၊ ငါက လုံးဝ မထုံဘူး..မအဘူး၊

မထုံမအလိုသာ မင်းကို ရအောင် ယူလာတာ၊ အေး..ငါက တကယ်

ထုံအနေခဲ့ရင်လည်း ငါ့လို ထုံအတဲ့လူကို ယူထားတဲ့ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ထုံအ ကျပ်မပြည့် ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဘာ..ဘာ..ဒီမှာ ရုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ထား၊ ကျုပ်က ပြည့်ရုံမကဘူး၊

ကျော်တောင် နေသေးတယ်”

“ဒါဆို ကျပ်ကျော်ပေါ့၊ ကြက်ကြော်ဆိုရင်တော့ ခွေးပဲ

ကျွေးပစ်လိုက်တော့မယ်”

“ဘာ...၊ တော်ပြီ...ရှင်လို ကျပ်မပြည့်တဲ့သူနဲ့ စကား ဆက်မပြောဘူး”

မုန်းက သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ကာ လှေကားထစ်တွေကို

ဆက်တက်လာသည်။ သူကလည်း ထပ်ချပ် လိုက်လာရင်း..

“ဟေ့ မုန်း...ဘလိုင်းကြီးတွေ မကောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် ဘာပြောမိလို့လဲ..”

“ရှင် မသိဘူးလား၊ ရှင် ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား၊ ဦးနှောက်မကောင်းဘူးလား”

“ပြောတာတွေကတွေ့ အများကြီးပဲလေ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ထိခိုက်စေတဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပါဘူး”

“ရှင်က အဲဒီလိုပဲ ယူဆတယ်ဆိုရင် ရှင်နဲ့ စကားဆက်ပြောဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“မုန်း...မင်း မရစ်နဲ့ကွာ”

မုန်းသည် သူနဲ့အပြန်အလှန် ပြောရင်း ကိုယ့်အခန်းကိုပဲ ခပ်မြန်မြန်ရောက်အောင် သွက်သွက် တက်နေရသည်။ အခန်းထဲရောက်မှ မုန်း သယ်လာသမျှ ဒေါသတွေကို သွန်ချရမှာမို့လို့ပင်..။

အခန်းထဲဝင်မိတာနှင့် မုန်းက ဒေါက်ဖိနပ်ကို ဆောင့်ခါချွတ်ချလိုက်သည်။ ကြိုးတစ်ချောင်း ဂါဝန်အနက်ပေါ်မှာ ထပ်ဝတ်ထားသည့် ဆွယ်တာအနီကလေးကို ချွတ်၍ ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ စလင်းဘတ်အိတ်ကိုလည်း ရောက်ချင်ရာရောက် ပစ်ပေါက်ချလိုက်ပြီး ကိုးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်..မုန်း မာမီရှေ့မှာ ကလေးမယူသေးတဲ့ကိစ္စမှာ မုန်းတစ်ယောက်တည်းမှာပဲ အပြစ်ရှိသလို ပြောခဲ့သလား၊ မပြောခဲ့ဘူးလား”

“ဪ...ဒါလား ဒါကို စိတ်ဆိုးတာလား၊ ဒါ အမှန်ပဲလေ၊ ကိုယ် ကလေးလိုချင်နေတာ သိရက်နဲ့ မင်းမှ မွေးမပေးတာ”

“ဪ..ဟော်..ဒါဆို ဒီကိစ္စမှာ မုန်းမှာသာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတဲ့

သဘောပေါ့..”

“right...၊ မှန်တယ်”

ကိုးက ပခုံးတွန့် လက်မြှောက်ပြီး ပြောလိုက်လျှင် မုန်းသည် ထိုပုံစံကို အလွန် အင်မတန် အမြင်ကတ်သွားကာ လက်နားနီးသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် လှမ်းဆွဲပြီး သူ့ထံပစ် ပေါက်လိုက်ရာ သူက အသာကလေး ရှောင်တိမ်းလိုက်ရင်း တဟဟ ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

မုန်းသည် မုန်းရဲ့ မျက်နှာကို သူမကြိုက်သည့် မိန်းမကြမ်းအိုက်တင်ဖြင့် တအား မဲ့ရွဲ့ကာ ဟွန့်ခနဲ တစ်ချက် အသံထွက်၍ အရပ်ဆိုးဆိုး ရယ်ပြလိုက်ပြီးမှ ခါးထောက်လျက် သူ့ထံ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားရင်း..

“ဒါဆိုရင် မုန်းဘက်ကလည်း ရှင့်ကို မေးစရာ မေးခွန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မုန်း ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးဖြစ်လာရင် ဒီရှစ်လွှာတိုက်ခန်းကို ဘယ်လို အဆင်းအတက် လုပ်ရမှာလဲ ပြော..၊ ရှင့်မှာ မုန်း SSCမှာ တက်မွေးဖို့ ကုန်ကျစရိတ်နဲ့ နာခံငှားခ လုံလုံလောက် ရှိပြီလား.. ပြော၊ နေ့စေ့ လစေ့နဲ့ ဆေးရုံကို သွားဖို့ ကားအဆင်သင့်ရော ရှိပြီလား၊ ကလေးလေး မွေးပြီးရင် ကျွန်မတို့ ကလေးလေး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ပြေးလွှားကစားနိုင်ဖို့၊ အလွယ်တကူ အတက်အဆင်း လုပ်နိုင်ဖို့ အကောင်းစား တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကရော ဘယ်တော့ ဝယ်ပေးနိုင်မှာလဲ ပြော၊ ဘာမှဖြင့် မပြည့်စုံသေးဘဲနဲ့ ကလေးယူရင် ကလေးကို တမင်သက်သက် ခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဟ ဟ .. ဆင်ခြေတွေက ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ လူတကာတွေ ဒီလိုပဲ ကလေးမွေးနေကြတာ၊ ငါ ငယ်ငယ်က အိမ်နားက အဒေါ်ကြီး ကလေးခြောက်ယောက် မွေးခဲ့တာ ဘာသံမှတောင် မကြားရဘူး၊ မင်းပြောသလိုဆို တိုက်ခန်းမြင့်မြင့်ကျဉ်းကျဉ်းမှာ နေတဲ့သူတွေ SSC မှာ မမွေးနိုင်တဲ့သူတွေ၊ ကလေးမမွေးရတော့မယ့် အတိုင်းပဲ၊ မင်းကိုက ကြီးကျယ်နေတာ...”

မုန်းသည် မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ ပင့်မောပစ်လိုက်ရင်း..

“အိုး..မုန်းမမတို့ကတော့ ဘာမဆို အကောင်းစားပဲ ကြိုက်တယ်၊

အကောင်းစားပဲ နေချင်တယ်..၊ သူများတကာ ယောက်ျားတွေကတော့ မိန်းမကို ချစ်တတ်လိုက်ကြတာ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာတောင် အကောင်းစား ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတဲ့”

“ဪ..မင်းက ဒါကို အဆိပ်တက်နေတာကိုး”

“အဆိပ်တက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရှင် ကတိပျက်တာကို

အသည်းယားနေတာ။ ညားခါစတုန်းက ပေးခဲ့တဲ့ကတိတွေကို သတိရသေးရဲ့လား၊

မုန်းကို ရွှေပေါ်မြတင် ထားပါ့မယ်ဆို၊ မုန်းဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ

တောင့်တရတယ်ဆိုတာ မရှိအောင် ကြံဆောင်ပေးပါ့မယ်ဆို။ နှစ်နှစ်အတွင်း

ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်ဆို..၊ အဲ့ဒီတုန်းကတော့

ပလီစီချောက်ချက်တွေ လျှောက်ပြောပြီး ညှုလိုက် ခရာလိုက် တာလိုက်ရတာ ။ ဒီက

မုန်းမမမှာတော့ အသည်းတွေ ပျော့အိပြီး အရည်တွေပျော်ကျလာလို့

ရေခွက်နဲ့ခံထားပြီး အသည်းဖော်ရည် စတုဒီသာ တိုက်ပစ်လိုက်ရတော့မယ့်

အတိုင်းပဲ..”

“အေး..ငါက ကတိပျက်တယ်ဆိုရင် ငါ့ကို ကတိပျက်အောင်

လုပ်ခဲ့တဲ့သူက မင်းပဲ..”

“ဘာ..”

“မင်းလောက် အသုံးအဖြုန်းကြီးတာ မင်းပဲရှိတယ်လေ၊

ဘယ်ပစ္စည်းမဆို ဘရန်းဒက်မှာ၊ အိတ်တို့ ဖိနပ်တို့ဆိုလည်း Charies & Surfers

Paradise မှ..၊ အဝတ်အစားချုပ်တာတောင်မှ ရိုးရိုးစက်ချုပ်သမားနဲ့ အပ်ရင်

ဂုဏ်ငယ်တယ်ထင်လို့ နာမည်ကြီးတွေ အပ်တဲ့ဈေးကြီးတဲ့ နာမည်ကြီး

ဒီဇိုင်းနာဆီမှာ အပ်တယ်...”

“ဘယ်မှာ Shopping Center အသစ်ဖွင့်သလဲဆိုတာ မပြတ် နားစွင့်နေတယ်။ အသစ်ဖွင့်တဲ့ Shopping Center တွေကို ပထမဆုံး လာရောက်ဝယ်ယူ အားပေးတဲ့သူကို ဆုချီး မြှင့်မယ်ဆိုရင် မင်းချည်းပဲ ဆက်တိုက်ရနေမှာ သေချာတယ်။ ငှားလိုက်ရတဲ့ တက္ကစီ။ သွားလိုက်ရတဲ့ Shopping။ အားရင် Shopping Center တွေသွား၊ ဝယ်ရင်ဝယ်၊ မဝယ်ရင် စား၊ မင်း အဲ့ဒီလောက် သုံးဖြုန်းနေမှတော့ ငါ ကွန်ဒို မဝယ်နိုင်တာ ဆန်းသလား ငဖြုန်းမရဲ့...”

“သူများ မျက်ချေးကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးပြမနေနဲ့၊ ကိုယ့်မျက်ချေးလည်း ကိုယ်ပြန်မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်ပါဦး ကိုရွှေငတုံးရဲ့၊ ရှင်ကရော ဘရန်းဒက်ပစ္စည်း မသုံးလို့လား၊ ရှင့်ရှပ်အကျ...က သုံးသောင်းကျော်တန်တဲ့ Arrow မဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ်က ငါးသောင်းကျော်တန်တဲ့ Crocodile မဟုတ်ဘူးလား။”

“ငါက မေ့သလောက်ရှိမှ တစ်ထည်ဝယ်တာ၊ မင်းလို တသွတ်သွတ်ဝယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလို လိုင်းပေါင်းစုံ ဖြုန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက အောက်ထပ်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဗျူတီဆလွန်းမှာ အလှပြင်ရင် အဆင့်မရှိဘူးထင်လို့ နေရောကောင်းမှာ ဆိုင်းဘုတ်လှလှကြီး တင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ကောင်းကောင်းကြီး ကြော်ငြာနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံ များများကြီးယူတဲ့ ဆိုင်မျိုးကိုမှ ရွေးသွားတယ်၊ တစ်ပတ် တစ်ခါ ခေါင်းလျှော်တယ်၊ နှစ်ပတ်တစ်ခါ မျက်နှာပေါင်းတင်တယ်၊ သုံးပတ်တစ်ခါ လက်သည်းခြေသည်း အလှပြင်တယ်၊ တစ်လတစ်ခါ ဆံပင်ပုံပြောင်းတယ်၊ သုံးလ တစ်ခါ ဆံပင်ဆေးဆိုးတယ်၊ လေးလတစ်ခါ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်းတင်တယ်၊ ပေါင်းတင်လွန်းလို့ လည်း မင်း တစ်ကိုယ်လုံး နူးအိပွဲကျသွားဦးမယ်”

“အဲ့ဒီ နူးအိပွဲကျလှလှ ကိုယ်လုံးလေးကိုပဲ ပွေ့ဖက်လိုက်ရမှ ပင်ပန်းသမျှ အားရှိပါတယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“အဟမ်း..ဟမ်း..ဒါကတော့ ဒီလိုပဲ မြှောက်ပင့်ပြောရတာ ပေါ့၊ သိပ်လှနုစွတဲ့ မင်းကိုမြင်တိုင်း ငါ့ပိုက်ဆံတွေနဲ့ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ

ယက်သီထားတဲ့ပုံကို မြင်ယောင်နေမိတဲ့ ငါ့အဖြစ်ကို ငါရင်နာလှပါတယ်
မုန်းမမရယ်၊ မင်းရဲ့ တသွတ်သွတ် ဝယ်ခြမ်းမှုတွေကို ကျေးဇူးပြုပြီး ရပ်ပေးစမ်းပါ”

“မုန်းဘာသာ တသွက်သွက် ဝယ်နေတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင့်မိန်းမ
မုန်းမမက အကောင်းကြိုက်ရင် ရှင်က အကောင်းဆင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ
မဟုတ်လား၊ ရှင့်မှာသာ အစွမ်းအစရှိရင် ဒီလို တွန့်တိုအပြစ်ပြောနေစရာ
အကြောင်းမရှိဘူး”

“ငါ့မှာ အစွမ်းအစသာမရှိရင် မင်း ခုလို ထင်တိုင်းသုံးဖြုန်းနေလို့တောင်
မရဘူး”

“ဟ...ဟ...ဒီလောက်လေး လုပ်ပေးနိုင်ရုံနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဟီးရီးလို့
ထင်နေတာလား...၊ ရှင့်အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ၊
ဘယ်လောက် တိုးတက်လာသလဲ...၊ ဒုရင်းမှာရပ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ရှင့်
ပါတနာ ကိုရည်မွန်ကြီးနဲ့ နေ့တိုင်း တွေ့နေဖို့ အလုပ်သွားနေရတာ လား၊
နေစမ်းပါဦး အဲဒီလူနဲ့ ရှင်နဲ့ကရော ရိုးရဲ့လား”

“မရိုးရအောင် ယောက်ျားချင်းကွ”

“ယောက်ျားချင်းမို့လို့ မေးနေရတာ ပေါ့၊ ရှင့်လူပုံကြည့်ရတာ
နဲ့တဲ့နဲ့..ရှင့်ကိုလည်း လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး တွယ်တာလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ခုထိ
မိန်းမလည်း မယူဘူး၊ သံသယဖြစ်စရာပဲ”

“ငါနဲ့ရည်မွန်နဲ့က အူဝဲဆိုကတည်းက သူ့အမေနို့ ကိုယ့်အမေနို့ လဲစို့ပြီး
ကြီးလာတာ၊ ကျောင်းတက်တော့လည်း အတူတူ၊ ဒီအလုပ်ကို စလုပ်တော့လည်း
အတူတူပဲ၊ ငါတို့ချင်းက ရှင်းတယ်၊ မင်းတို့ မိန်းကလေး ကျောင်းထွက်တွေလို
ဇယားမရှုပ်ဘူး”

“ဘာ..ဘာပြောတယ်”

“မင်း ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိမှာပေါ့ မုန်း၊ မင်းက

မိန်းကလေးကျောင်းမှာ နေပြီး ယောက်ျားလေးလို မိုက်တိမိုက်ကန်းနေတယ်၊

ကောင်မလေး ချောချောလေးတွေဆို ပျာပျာသလဲ ချစ်ခင်ကူညီတယ်၊

ဟိုတစ်ယောက်လေ ဘယ်သူ..ဪ..မှတ်မိပြီ၊ ကလျာတင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ၊

မင်းနဲ့ အတော်တွဲတယ်လေ..၊ မင်း ငါနဲ့ယူတုန်းကတောင် မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ငါ့ကို

ရန်တွေ လာတွေ့နေသေးတယ်၊ မင်းတို့ချင်းက ဘာတွေလဲ”

“ရှင်..ရှင်...ပေါက်ကရတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ မုန်းတို့ချင်းက ရိုးရိုးခင်တာ၊

ရှင်အပြစ်ကို ဖုံးချင်တိုင်း ဟိုဒီ လွဲချမနေနဲ့၊ လျှောက်ရမ်းမနေနဲ့..”

မုန်းသည် ဒေါသတကြီး မျက်စိစုံမှိတ်အော်လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့

ဝုန်းဒိုင်းကျ ပြေးဝင်သွားသည်။

ကိုးသည် မုန်း ဒေါသဖြစ်လွန်းရင် ဘာလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ သိသူမို့

မုန်းနောက်မှ ပြေးဝင်လာကာ နံရံကပ်ဗီရိတံခါးကို လျှောခနဲ ဖွင့်လိုက်ရင်း

ပျာပျာသလဲ သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဒီမှာ ဒီဘက်ခြမ်းက ပန်းကန်က မင်းခွဲဖို့ ငါ တပင်တပန်း

ရှာဝယ်ထားရတဲ့ အပေါစား ပန်းကန်၊ ဟိုဘက်ခြမ်းက အကောင်းစားပန်းကန်၊

ဟိုဘက်ခြမ်းကို သွားမထိနဲ့၊ ဒီဘက်ကဟာကိုယူ...”

“ရှင် ရှေ့ကဖယ်ပါ”

မုန်းက သူ့ကိုတွန်းဖယ်ပြီး သူညွှန်ပြသည့် အပေါစား

ပန်းကန်တစ်ထပ်ကို ဆွဲချကာ စိတ်ရှိ လက်ရှိ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်ပါသည်။

သူက မီးဖိုချောင် ကြမ်းပြင်ပေါ် တခွမ်းခွမ်းကျကွဲနေသည့်

ပန်းကန်ကွဲစတွေကြားမှာ ရပ်တန့်လျက် မုန်းကို လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်နေရင်း..

“မင်းကတော့ အသုံးအဖြုန်းကြီးတဲ့နေရာမှာ...ဒေါသဖြစ်တာတောင်

ပိုက်ဆံကုန် ပေါက်လေးတော့ ရှိလိုက်ရမှာ၊ မင်းရဲ့ အဲဒီလို ပန်းကန်ခွဲတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီးကြောင့် ပိုက်ဆံ ကုန်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ တစ်လ တစ်လ မင်းခွဲတဲ့ ပန်းကန်ဖိုးကတင် မနည်းဘူး၊”

“ထွဋ်ခိုင်က တိုက်ခန်းကောင်းကောင်း ဝယ်နိုင်မှာပေါ့၊ သူ့မိန်းမ နုက မင်းလိုမှ မဖြုန်းဘဲ၊ ဟိုက မိန်းမ ဝီဝီသသ စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း လုပ်တဲ့အပြင် သူ့ယောက်ျားအလုပ်မှာတောင် စာရင်းကို ဝင်လုပ်လိုက်သေးတယ်”

“မုန်းကရော မလုပ်ခဲ့လို့လား”

“အိုးဟိုး...လုပ်ခဲ့တာပေါ့..လုပ်ခဲ့တာပေါ့၊ မင်းလုပ်ခဲ့လို့ ရှုပ်ပွပြီး အစရှာမရတော့တဲ့ စာရင်းတွေကို ပြန်ရှင်းပေးဖို့ စာရင်းကို ထပ်ခေါ်လိုက်ရတော့ ပိုက်ဆံက နှစ်ဆတောင် ကုန်သွားသေးတယ်လေ မတတ်ပဲ ရဲ့”

“မုန်း မကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခိုင်းမှတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ အစက မသိဘူးလား..”

“မင်းလည်း ဘွဲ့ရပဲ၊ ဒီလောက်စာရင်းဇယားလေးတွေကို လုပ်တတ်မယ်ထင်တာပေါ့ကွ”

“အိုး..မုန်းမမ ရထားတဲ့ ဘွဲ့က စာရင်းဇယားနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ အဲဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ဖို့လည်း ဝါသနာမပါဘူး”

“ဪ..ဪ..အဲဒါကြောင့် မင်းဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့တာပေါ့လေ၊ နှစ်နှစ်အတွင်း အလုပ်ငါးခုပြောင်းပြီး ခုလို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်ဖြုန်းနေတာပေါ့နော်”

“အလုပ်က ပြောင်းသင့်လို့ ပြောင်းခဲ့တာ၊ အရည်အချင်း မရှိတဲ့သူတွေရဲ့ လက်အောက်မှာ အလုပ်မလုပ်ချင်လို့၊ အစွမ်းအစတုံး၊ အကြံဉာဏ်တုံး၊ နုလိပ်နိုးတုံးတွေနဲ့ အလုပ်အတူတွဲမလုပ်ချင် လို့ ပြောင်းခဲ့တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်...မင်းလောက် ဘယ်သူမှ မတော်ပါဘူး၊

ဘီလိဂိတ်တောင် မင်းနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ရရင် တော်တော် သိမ်ငယ်သွားရှာမှာပဲ”

“ရှင်..ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မငေါ့နဲ့”

“မင်းလည်း ငါ့ကို ဖိအားမပေးနဲ့”

“ပေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ငါ ဒီက ထွက်သွားလိုက်မယ်”

“အိုကေ..ဝှတ်ဘိုင်”

မုန်းက အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူကလည်း တိုက်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး တံခါးကို ပြန်ဆောင့်ပိတ်သွားသည်။

ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် တံခါးပိတ်သံ နှစ်ချက်ကြားရပြီးနောက်တွင် စောစောက ဆူညံပွတ်နေသော အသံများအားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ မနိုင်နိုင်အောင် မနားတမ်း ပြောရင်း ဒေါသတွေလည်း ထွက်ခဲ့ရသော မုန်းသည်လည်း မောဟိုက်နှမ်းနယ်၍ သွားလေသည်။

မုန်းသည် ခဏငြိမ်ကာ အမောဖြေနေလိုက်ပြီးမှ သူထွက်သွားသည့် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီမှ အသံဗလံကို နားစွင့်ရင်း အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထွက်လာသည်။

မုန်းက တိုက်ခန်းတံခါးဆီ ခြေဖွနင်းသွားပြီး နားစွင့်ကြည့်သော်လည်း ဘာသံမှမကြားရတာ မို့ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေးမှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော်..ဘာမှ မတွေ့။

ဘုရားရေ...သူ တကယ်ပဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီလား။

မုန်းသည် တံခါးရှေ့တွင် ဂူတူတူရပ်ရင်း ရုတ်တရက် ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

မုန်း ပြောတာတွေ သိပ်လွန်သွားပြီလား။

အို..ဒါပေမယ့် မုန်းတို့ချင်းက ရန်ဖြစ်နေကျပဲဟာ၊

ရန်မဖြစ်တာကြာရင်တောင် ပျင်းလာလို့ တမင် ရန်စရသေးတာ။

မုန်းသည် တံခါးရှေ့မှ ပြန်လှည့်လာကာ ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း
“ဟွန့်..သွားချင်လည်း သွားပေါ့” ဟု ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

မုန်းသည် ဒေါသဖြစ်စရာ သူ့အပြစ်အနာအဆာတွေကိုပဲ
ရှာကြံတွေးနေလိုက်သည်။ တွေးရင်းက တွေးစရာကုန်လာသောအခါ မုန်းစိတ်သည်
နည်းနည်းပျော့၍ လာလေသည်။

မုန်းသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်နေရင်း ဝမ်းပမ်းတနည်း ဆို့နင့်လာသည်။

မုန်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပျင်းလျှင် အိပ်ရာထဲမှာ
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခြေထောက်ချင်း လှမ်းတို့၊ ကန်ကျောက်
ရန်စကြသူများပင်..။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရန်အဖြစ်ဆုံး စုံတွဲကို ပြပါဆိုလျှင် မုန်းတို့စုံတွဲကို
ပြရမှာပင်။

သူကလည်း မုန်းကို စိတ်ဆိုးတဲ့အခါ ငပေါမ၊ အရူးမ၊ ငဖြုန်းမ၊ ဘဝရူးမ
စသဖြင့် တမင် မခံချင်အောင် ရှာကြံပြောပြီး မုန်းကလည်း သူ့ကို ငတုံး၊ ငအ၊ ငထုံ၊
ငနံ စသဖြင့် စုံပလုံနေအောင် ကင်ပွန်းတပ်ပေးမိမြဲပင်။

တကယ်တော့..ကိုးရဲ့ နာမည်ဟာ “လင်းနေ”။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့
တစ်ခါတစ်ခါ “လင်းမြေ” ဟု နောက်ခေါ်တတ်သည်။ မုန်းကတော့ မေ(၉)ရက်မှာ
မွေးသည့် သူ့ကို “ကိုး”ဟုသာ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

မုန်းတို့ချင်းဟာ သိပ်ချစ်ကြပေမယ့် လောဘသက္ကာယမရှိလေတဲ့ သူ့ကို
မုန်းက အားမရ။ သူကလည်း မုန်းရဲ့ အသုံးအဖြုန်းကြီးပုံကို အခွင့်သာတိုင်း

နှိပ်ကွပ်တတ်ပါသည်။

မုန်းသည် ထိုင်နေရာမှ ထလာရင်း မုန်းရဲ့ ဖိနပ်တွေထားသည့် အလူမီနီယံ စင်လေးဆီ လျှောက်လာပြီး စင်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိသည်။

ကိုး ပြောလည်း ပြောစရာပါပဲ..။ မုန်း ဝယ်ထားတဲ့ ဖိနပ်တွေဟာ မနည်း။ ပြီးတော့..တန်ဖိုးကြီး ဘရန်းဒက်တွေချည်းသာ။ မုန်းရဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှဟာ ပေါ့ချောင်ကောင်း တစ်ခုမှမပါ။ မုန်းက နာမည်ကြီး တံဆိပ်တွေကို ရူးသွပ်သူ၊ အကောင်းကြိုက်လှသူပင်။ ဒါတွေအတွက် ကိုး ကုန်ခဲ့တာလည်း နည်းမှမနည်းပဲ။ သနားလိုက်တာ ကိုးရယ်..။ ကိုးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောမိပြီ။ မုန်း လွန်သွားခဲ့ပြီ။ မုန်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါမှ ဒီလောက် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရန်မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူးနော်။

မုန်းသည် ရင်ဝတစ်နေရာမှ စူးအောင့်လာသလို ခံစားလာရတာ ချက်ချင်းပင် လွင့်ပစ်ထားသည့် အကျ..ကို ပြန်ကောက်ပြီး ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စလင်းဘတ်အိတ်ကိုပါ ပြေးကောက်ပြီး တိုက်ခန်းတံခါးဝဆီ အပြေးကလေးလျှောက်လာပါသည်။ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်ရဲ့ တွန်းအားကြောင့် မုန်းပုံစံက ပျာနေသည်။ နည်းနည်းလေးသာ နောက်ကျသွားလျှင် သူ့ကို မတွေ့လိုက်ရတော့ဘူးဟုတောင် ထင်နေသည်။ အိမ်ထောင်သက် ခုနှစ်နှစ်အတွင်း တစ်ညအိပ်တောင် မခဲ့ခဲ့ဖူးတာမို့ ဒီတစ်ညပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြန်မလာဘဲနေမှာကို စိုးရိမ်လှပါသည်။ နောက် တစ်နာရီလောက် ခွဲရမှာကိုတောင် မုန်းသေလှအောင် ကြောက်လှပါသည်။

မုန်းသည် တိုက်ခန်းတံခါးဖုကို လှည့်ဖွင့်ရန် လက်အလှမ်း တံခါးဖုက ကလစ်ခနဲ အသံမြည်ကာ ပွင့်ဟလာပါသည်။

“ဟင်..ကိုး”

“မုန်း..”

ကိုးသည် တံခါးဝမှာ မားမားကြီးရပ်လျက် မုန်းကို

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကြီး ကြည့်နေပါသည်။ မုန်းကလည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တရှိုက်မက်မက် ကြည့်သလိုမျိုး ကိုးကို စိုက်ကြည့်နေရင်း..

“ကိုး..ကိုး ထွက်သွားပြီမှတ်လို့”

“ထွက်သွားတယ်လေ၊ အခန်းအပြင်ကို၊ အခု ပြန်ဝင်လာပြီပဲ”

ကိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ဘာဒေါသရိပ်မှမရှိဘဲ ကြည်လင်နေတာကို မုန်းတွေ့သည်။ မုန်းမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဘာဒေါသမှမရှိဘဲ ကိုးနည်းတူ ကြည်လင်နေတာကို ကိုးတွေ့မှာပင်။

“ကိုးရယ်”

“မုန်းရယ်..”

ကိုးနှင့် မုန်းသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဗြုန်းခနဲ တအား ကြိုးဖက်ထားလိုက်ကြရင်း..

“ကိုးရယ်..မုန်းမှားသွားတယ်၊ မုန်းလွန်သွားတယ်၊ မုန်းတောင်းပန်ပါတယ်”

“မုန်း မတောင်းပန်နဲ့၊ မုန်းအလွန်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်က လွန်တာ၊ ကိုယ်မှားတာ၊ ကိုယ့်ကြောင့် မုန်း မျက်နှာငယ်ရတာ ၊ ကိုယ်က ကိုယ်ချစ်တဲ့ ဇနီးမယားကိုတောင် ပြည့်စုံအောင် မထားနိုင်ခဲ့တာ ကိုယ် ညံ့လို့ပဲ”

“ဟင့်အင်း..ဟင့်အင်း..ကိုး မညံ့ဘူး၊ မုန်းက ဖြုန်းတာ၊ မုန်းအသုံးအဖြုန်းမကြီးရင် ခုလောက်ဆို လုံးချင်းတောင် ဝယ်နိုင်မှာပါ၊ မုန်းလေ နောက်ဆို ဘယ်တော့မှ ဘရန်းဒက်ပစ္စည်းတွေ မဝယ်တော့ဘူး သိလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလိုမလုပ်ရဘူးကွာ၊ ဘရန်းဒက်ကောင်းကောင်း ပစ္စည်းမျိုးကိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိစေတယ် မုန်းရဲ့၊ မုန်းအပေါ်စားတွေ လျှောက်ဝင်ရင် ကိုယ် ရင်နာလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

“မုန်း ဗျူတီဆလွန်းလည်း မသွားတော့ဘူး”

“မသွားလို့မရဘူး၊ မုန်းဆံပင်က နည်းနည်းတောင် ရှည်နေပြီ၊ ပုံမကျတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန်ပဲ သွားလေ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း ..ပိုက်ဆံကုန်တဲ့အလုပ်တွေ မုန်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“မုန်းခုလို ကြောင့်ကြနေရတာ ကိုယ့်ညို့လို့ပေါ့၊ ကိုယ် ဒီထက်ပိုပြီးအလုပ်ကြိုးစားပါ့မယ် မုန်းရယ်”

ကိုးအသံလေးက အားငယ်သံကလေးမို့ မုန်းလည်း မျက်ရည်တွေ လှိုက်ခနဲဝဲလာကာ သူ့နှုတ်ခမ်းကို မုန်းလက်ချောင်းကလေးတွေဖြင့် ညင်သာစွာ ပိတ်လိုက်ရင်း

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကိုးရယ်၊ ကိုးက လူတော်တစ်ယောက်ပါ၊ ပါရမီဖြည့်ဖက်က အရည်အချင်းမရှိလို့သာ ကိုးမှာ တိုးတက်သင့်သလောက် မတိုးတက်တာ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဇနီးမယားရဲ့ ပံ့ပိုးမှုကလည်း ၅၀ ရာခိုင်နှုန်း အရေးပါတယ် ကိုးရဲ့၊ မုန်းက ပံ့ပိုးမပေးနိုင်တဲ့အပြင် ကိုးကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်တောင် လုပ်နေခဲ့တာ..”

“တော်ပြီကွာ၊ အဲ့ဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ မုန်းရာ..”

ကိုးက မုန်းနှုတ်ခမ်းကို သူ့ပါးဖြင့် ကပ်၍ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး မုန်းရဲ့ လည်ကုပ်သားကလေးကို ဖွဖွနမ်းရှိုက်လိုက်ရင်း...

“မုန့်..နောင်တရလားဟင်..”

“ဘာအတွက်လဲ ကိုး..”

“ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက်..”

“မုန်းဘဝမှာ နောင်တမရဖို့ အသေချာဆုံးအလုပ်တစ်ခုပဲ လုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲ့ဒါ ကိုးနဲ့ လက်ထပ်ခြင်းပဲ၊ မုန်း အသက်နှစ်ဆယ်နောင် မပြည့်ခင်

ကိုးနောက်လိုက်ခဲ့တော့ မေမေက မုန်းကို ပြောတယ်။ မုန်း တစ်နေ့
နောင်တရလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မုန်း ဒီနေ့ထိ လုံးဝ နောင်တမရခဲ့ဘူး။
ကိုးနဲ့နေရတဲ့အတွက် မုန်းပျော်တယ်။ မုန်းလိုချင်တာမရလို့ မုန်းဖြစ်ချင်တာ
မဖြစ်ရလို့ ကိုးကို ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး ကိုးနဲ့ရန်တွေဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရန်ဖြစ်ရတဲ့အတွက်
စိတ်မဆင်းရဲဘူး။ မုန်းပြောချင်တာ ပြောပြီးရင် ပြီးပြီ။ မုန်းလေ ကိုးကို သိပ်ချစ်တာ
သိလား..”

“မုန်းရယ်..”

မုန်းက ကိုး နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်တာမို့ ကိုးက
မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားပုံနှင့် မုန်းကို တိုးဖက်ထားလိုက်ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ
ပွေ့ချီခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုးက မုန်းကို အိပ်ရာပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ချပေးလိုက်ပြီး မုန်း
ဆံပင်လေးတွေကို သပ်ပေး ရင်း မုန်းမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ..

“ကိုယ် မနက် မနက် အိပ်ရာနိုးတိုင်း ပထမဆုံး လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်က
ဘာလဲ သိလား..”

ဟု ပြုံး၍ မေးလိုက်သည်။ မုန်းက နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့ပြရင်း..

“No... မသိ..”

ဟု ပြုံးစေ့စေ့ပြန်ပြောတော့ ကိုးက မုန်းနှာခေါင်းဖျားကလေးကို
မနာအောင် လိမ်ဆွဲရင်း..

“မုန်းရဲ့ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ဖို့ပဲလေ။ ကိုယ် အိပ်ရာနိုးတာနဲ့
မုန်းရဲ့မျက်နှာလေးကို အရင်ကြည့်ခဲ့တာ မင်္ဂလာဦး မနက်ကနေ ဒီနေ့အထိပဲ”

“ကိုးရယ်..ကိုးရယ်..မုန်းကို အဲ့လောက်ချစ်ရသလား၊ မုန်း
အသည်းယားလာပြီ သိလား”

မုန်းက ကိုးရဲ့ ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ကာ တအား လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“ဟ..ဟ..ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မုန်းရာ၊ မူးတယ်ကွ၊ ဟား ဟား..မုန်းကတော့ကွာ ယောက်ျားကို ကလေးပေါက်စလေးများ အောက်မေ့နေသလား မသိပါဘူး”

ကိုးက မုန်းလက်တွေကို ဖြုတ်ဖယ်ရင်း မုန်းကို ပူးကပ်တိုးဖက်လျက် မုန်းနံဘေးမှာ လဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။

မုန်းက ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ပင် ခန္ဓာကိုယ်လေးကို တွန့်လိမ်ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း..

“မုန်း မအိပ်ချင်သေးဘူး ကိုးရ၊ မုန်း တီဗွီကြည့်ဦးမှာ”

“အိုကေ..ဒါဆို ကိုယ် တီဗွီရီမု ရှာလိုက်ဦးမယ်၊ မုန်း မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး ခဏစောင့်နေ”

“မျက်စိက ဘာလို့ မှိတ်ရမှာလဲ”

“မှိတ်မှာသာ မှိတ်ပါကွာ၊ ကိုယ် ဖွင့်တော့ဆိုမှ ဖွင့်”

မုန်းက သူပြောတဲ့အတိုင်း မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။
ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့မှ သူက “ဖွင့်တော” ဟု လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ မုန်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ..

“ဟယ်..”

မုန်းသည် ကိုးပုံစံကို တအံ့တဩနှင့် ဟယ်ရှည်ကြီး ဆွဲ၍ အော်လိုက်မိပြီးမှ ရယ်ချင်လိုက်မိပါတော့သည်။

ကိုးက မုန်းရဲ့ ဂါဝန်ရှည်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားပြီး လက်ထဲမှာ ကာရာအိုကေဆိုသည့် မိုက်ခွက်ကို ဟန်ကျပန်ကျ ကိုင်ထားပါသည်။

“ကဲ..တီဗွီဖွင့်လိုက်မယ်နော်၊ ဖြူဖြူကျော်သိန်း..အဲ ဖြူဖြူလင်းနေရဲ့ အတွင်းကြေသီချင်းကို ကြည့်ရှုခံစားလိုက်ပါ”

ကိုးသည် တီဗွီကိုလည်း ဖွင့်ထားရင်း ဖြူဖြူကျော်သိန်းနှင့်အပြိုင် အတွင်းကြေသီချင်းကို လိုက်ဆိုလေသည်။ သူ့ဟန်ပန်ကလည်း ဖြူဖြူကျော်သိန်းနှင့် တစ်ထပ်တည်းမို့ မုန်းသည် ဗိုက်ကိုနှိပ်၍ ရယ်နေရသည်။

ဖြူဖြူကျော်သိန်းလို ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်လုပ်နေရင်း သူ့ခေါင်းကို ခုံအစွန်းနှင့် ဆောင့်မိပြီး ခုံပေါ်က ပစ္စည်းတွေ ပြုတ်ကျသွားတော့မှ သူ့ခေါင်းသူပွတ်ပြီး မုန်းနံဘေးသို့ ဒိုင်ဗင် ထိုးချလေသည်။

“ဟိတ်..ဘယ်က မိန်းမကြီး အိပ်ရာထဲ ရောက်လာတာလဲ၊ မုန်းတို့က မိန်းမချင်း သဘောမကျတတ်ဘူး သွား...”

မုန်းက တွန်းလွှတ်တော့မှ ကိုးက ညဝတ်အကျ..နှင့် လဲဝတ်ပြီး ပြန်လာသည်။ မုန်းထက် စည်းကမ်းပိုရှိသော ကိုးက သူ့အဝတ်အစားတွေကို အမြဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထားပြီး သူ့ဘာသာ ထုတ်ဝတ်တတ်သည်။

သူ့တစ်ကိုယ်ရေကိစ္စတွေကို မုန်းကူစရာမလို။ မုန်းကသာ အပြင်သွားခါနီး တိုင်း “ကိုးရေ ..ဟို အကျ..လေး ကူရှာပေးပါဦး၊ ကိုးရေ..ဒီဇစ်လေး လာဆွဲပေးပါဦး” နှင့် ကိုးအကူအညီကို ယူရတတ်ပါသည်။

ကိုးသည် မုန်းကို ပွေ့ဖက်လဲလျောင်းလိုက်တာမို့ မုန်းက ကိုးနဖူးကို လက်ညှိုးနှင့် လှမ်းတောက်ရင်း..

“ဟိတ်..ဒီလိုမရဘူးလေ၊ မီးပိတ်ပြီးမှ အိပ်ရမှာပေါ့ ကိုးရ၊ သွား သွား မီးပိတ်လိုက်ဦး”

မုန်းကပြောပေမယ့် ကိုးက မျက်လုံးတွေကို မှေးစင်းထားရင်း..

“နေ့တိုင်း ကိုယ်ပဲပိတ်ရတာ ။ ဒီနေ့တော့ မုန်းပဲ သွားပိတ်လိုက်ကွာ၊

ကိုယ်အိပ်ချင်နေပြီ”

“မရဘူး၊ ကိုး သွားပိတ်ကွာ..”

“မုန်း ပိတ်ပါကွာ”

“ကိုး သွားပိတ်ကွာ”

“ခုတင်နားမှာထားတဲ့ Table lamp လေးလည်း ဟိုတစ်ခါ မုန်းနဲ့ကိုယ်ရန်ဖြစ်တုန်းက မုန်း ရိုက်ခွဲလို့ ကွဲသွားတာ၊ အဲဒီကတည်းက ခုထိ အသစ်မဝယ်ရသေးဘူး၊ ခုတင်နားမှာသာ Table lamp လေး ထားရင် အိပ်ခါနီး လက်ကလေးဆန့်ပြီး လမ်းပိတ်ရုံပဲ၊ ခုတော့ မီးခလုတ်က ဝေးနေတာနဲ့ သွားသွားပိတ်နေရတာ မမိုက်ပါဘူး၊ မုန်းက Table lamp ဝယ်ပါဆိုလည်း မဝယ်ဘူးကွာ..”

“ကိုး ဝယ်လာပါလား၊ ကိုးက မုန်းထက်ပိုပြီး ဈေးဝယ်တတ်တယ်”

“မုန်း Shopping ထွက်တုန်း ဝယ်လာပေါ့”

“မုန်း ဝယ်တတ်တာက မုန်းအတွက် အလှအပ အသုံးအဆောင်တွေပဲ ဝယ်တတ်တာ၊ အဲဒီ လိုပစ္စည်းတွေ သိပ်မှ မဝယ်တတ်တာ၊ ကိုးတို့ ရုံးခန်းနားမှ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်ရှိတာပဲ၊ ဝယ်လာပေါ့”

“အေးပါကွာ၊ ခုတော့ မုန်း မီးသွားပိတ်လိုက်နော်”

“ကိုး ပိတ်ပါဆို..မုန်းက အမှောင်ထဲမှာ ခုတင်ကို ပြန်လျှောက်လာရင် ခလုတ်တိုက်တတ်တာ ကိုး သိသားနဲ့”

“အိုကေ..အိုကေ..ကိုယ်ပဲ ပိတ်လိုက်ပါ့မယ်”

ကိုးက မီးသွားပိတ်လိုက်ပြီး မုန်းနံဘေးမှာ လဲလျောင်းကာ မုန်းကို လှမ်းဖက်ထားလိုက်ရင်း..

“မီးပိတ်လိုက်တော့ အဆင်မပြေဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“မုန်းမျက်နှာလေးကို မမြင်ရတော့လို့လေ၊ ကိုယ်က မုန်း မျက်နှာကို
ငေးကြည့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားချင်တာ”

မုန်းသည် ပြုံးမိလျက် အမှောင်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာကို စမ်းလိုက်ရင်း

“ကိုး”

“အင်ဟင်..”

“မုန်း မကျေနပ်တာ တစ်ခုရှိတယ် သိလား”

“ပြောပါဦး”

“မုန်းလေ...ရည်းစားစာ မဖတ်ဖူးဘူး သိလား”

“ဟောဗျာ..အိမ်ထောင်သက်တောင် ခုနှစ်နှစ်ဖြစ်နေမှ ရည်းစားစာက
ဖတ်ချင်သေးတယ်လား၊ သိပ်မကဲနဲ့နော် ဒေါ်မုန်းမမ”

“ကိုး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မုန်းက ကိုးနဲ့ပဲ ပထမဦးဆုံး ချစ်ခဲ့တာ၊ ကိုးနဲ့ပဲ
ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာ၊ ကိုးက ရည်းစားစာလေး တစ်စောင်တောင် ပေးဖော်မရတော့
မုန်း မဖက်ခဲ့ရဘူးပေါ့”

“စာမဖတ်ရပေမယ့် မုန်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောခဲ့တာ မုန်း
မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံးတဲ့၊ ကိုး ပြောခဲ့တာတွေကို အသံလည်း
ဖမ်းမထားခဲ့ရတော့ ခု ပြန်နားထောင်ချင်လို့ မရတော့ဘူး၊ ရည်းစားစာဆိုရင်
ဘယ်အချိန် ပြန်ဖတ်ဖတ်”

“မုန်းက ရစ်ပြီကွာ..”

“ကိုးက စာရေးသိပ်ပျင်းတာပဲ၊ ရည်းစားစာလေး တစ်စောင်တောင် ရေးပေးဖော်မရဘူး”

“မုန်းဖတ်ချင်ရင် ရေးပေးပါ့မယ်ကွာ”

“ဟင်..ခုမှရေးတော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ အရင်တုန်းက ရေးခဲ့ရင် အကောင်းသား”

“ကဲ..ဒါဆိုလည်း မုန်းဖတ်ချင်ရင် နောက်ယောက်ျားအသစ်တွေ့တော့မှ ရေးခိုင်းပေတော့”

“ဟင်..ကိုးနော်၊ မုန်းက ဘာလို့ ယောက်ျားအသစ်နဲ့ တွေ့ရမှာလဲ..”

“မုန်းပဲ အသစ်ဆိုကြိုက်တယ်ဆို၊ ဖိနပ်အသစ်၊ အိတ်အသစ်၊ အဝတ်အစားအသစ်၊ တိုက်ခန်းအသစ်၊ တစ်ချိန်လုံး အသစ် အသစ်နဲ့ တစာစာအော်နေတာ၊ ယောက်ျားအသစ်ရော မလိုချင်ဘူးလား”

“မလိုချင်ပါဘူး”

“အခု မလိုချင်ပေမယ့် ကိုယ်မရှိတော့ရင် လိုချင်လာမှာပေါ့”

“ကိုးနော်..ကိုးနော်..ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ပေါက်ရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“အဲဒါဆို စကားမများနဲ့၊ မရစ်နဲ့၊ ဂျီမကျနဲ့၊ အိပ်ပါတော့ကွာ မုန်းရာ နော်..”

ကိုးက မုန်းမျက်နှာလေးကို အမှောင်ထဲမှာ ပြန်စမ်းပြီး မုန်းခေါင်းကို သူ့ဘက်သို့ နီးကပ်အောင်ဆွဲ၍ ပါးချင်းအပ်ထားလိုက်တာမို့ မုန်းရဲ့ မျက်ကြောကလေးတွေ စင်းကျလာကာ ကိုးကို တိုး၍ ဖက်လိုက်မိပြီးနောက်တွင် ကိုးရင်ခွင်၌ နွေးထွေးစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

အခန်း(၂)

နောက် နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ ..

(စက်တင်ဘာ)

မုန်းသည် ဆိုဖာတွေ..စားပွဲတွေ ဘေးကပ်ရွှေ့ထားသဖြင့် ရှင်းလင်းနေသော ကော်ဇောခင်း ဧည့်ခန်းကြမ်းပင်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ရုံ့ရုံ့လေးထိုင်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပါသည်။ မုန်းရဲ့ ညာဘက် ပခုံးလေးပေါ်မှာတော့ ကက်ရှီမီးယားတဘတ် အညိုရောင်လေး တင်ထားသည်။ မျက်နှာကလေးရော ခန္ဓာကိုယ်ကလေးပါ ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းလေး ရှိခဲ့သော မုန်းဟာ ခုတော့ သိသိသာသာ ပိန်လျက် မျက်နှာကလေး သွယ်မျောချောင်ကျနေသည်။ မုန်းရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ကြီးကြီးဟာ ချောင်ကျနေသော မျက်ကွင်းတွေကြောင့် ပို၍ ကြီးလာသယောင် ထင်ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုမျက်ဝန်းတွေရဲ့ အရောင်မှေးမှိန်မှုက ပို၍ သိသာနေပါသည်။

အလှပြင်ဆိုင်သို့ မသွားတာ ကြာခဲ့ပြီမို့ အမြဲပုံကျ လှပနေတတ်တဲ့ ရွှေညိုရောင် ဆံပင်ခွေလိန်လေးတွေ ပြေလျော့ပုံပျက်နေခဲ့ပြီ။ ထိုဆံပင်တွေကို ဘဲနှုတ်သီးကလစ်ကြီးဖြစ် ဖြစ်သလို ပင့်တင်၍ ညှပ်ထားသည်။ ကြမ်းခင်း ကော်ဇောအဆင်ကွက်ကို စိုက်ကြည့်နေသလိုလိုနှင့် မျက်ဝန်းတွေက စိုက်မိစိုက်ရာ အသိမဲ့ ငြိမ်သက်နေသည်။

ခုနလေးကမှ မုန်းတို့ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်ကြွသွားတာမို့

နုတို့တစ်တွေက သိမ်းဆည်းသင့်တာတွေ သိမ်းဆည်းပေးနေကြပါသည်။

သူတို့က မုန်းကို အနှောင့်အယှက် မပေးကြပါ။

မုန်ကလည်း သူတို့နှင့်အတူတူ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ စိတ်မကူးမိပါ။

မုန်းရဲ့အာရုံဟာ အသိမဲ့သလို ဗလာဟင်းလင်းကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ခဏနေတော့ မုန်းရဲ့ခေါင်းလေးက ဖြည်းဖြည်းလေး လှုပ်မော့လာကာ မုန်းတို့ရဲ့ အိမ်ခန်းကလေးကို လွမ်းမောစွာ ဝေ့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

မုန်းတို့ တိုက်ခန်းလေးဟာ မြင့်ပေမယ့် အတန်အသင့် ကျယ်ဝန်းပြီး ဘေးခန်းမို့ အလင်းရောင်နှင့် လေလည်း ကောင်းစွာရသည်။ အိပ်ခန်းလေး တစ်ခန်းဖွဲ့ထားပြီး ကျန်တဲ့ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင် ပြောင်ပြောင်လေးကလည်း ကျယ်ဝန်းသည် လသာတဲ့ ညတွေမှာ ပြတင်းတံခါး တွေ ဖွင့်ထားပြီး အဲ့ဒီ ကြမ်းပြင်ပြောင်ချောလေးပေါ်မှာ မုန်းတို့ အတူ လဲလျောင်းရင်း ပြတင်းရဲ့ အပြင်ဘက်ဆီမှာ သာနေတဲ့ လမင်းကြီးကို ငေးရင်း စကားတွေ ပြောကြသည်။

အဲ့ဒီတုန်းက ဒီတိုက်ခန်းလေးကို ဘာ့ကြောင့် အကောင်းမမြင်မိပါလိမ့်။ မရောင့်ရဲမိပါလိမ့်။

ခုတော့...သူနဲ့အတူ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီတိုက်ခန်းလေးဟာ မုန်းအတွက် တန်ဖိုးကြီးလှပါပြီ။ ကြည့်လေရာရာ သူပုံရိပ်တွေ မြင်ခွင့်ရတာ နဲ့တင် မုန်း ကျေနပ်လှပါပြီ။

မုန်းအနားမှာ သူမရှိတော့ဘူး။ ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကမှာ ကိုးမရှိတော့ဘူးဆိုတာ မုန်းဖြင့် ခုထိ လက်မခံချင်သေးပါ။

ကိုးဟာ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်က ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီတဲ့။ ဒီနေ့ဟာ ကိုးရဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်နေ့ပင်..။

ကိုးဆုံးပါးသွားသော အဖြစ်က မျက်လှည့်ဆန်လှပါသည်။ သာမန်

အပရိက ခေါင်းကိုက်တာလေး မကြာခဏ ဖြစ်နေခဲ့ပြီးနောက်မှာ ကိုးဆိုတဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်း ယောက်ျားကြီးရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ အကျိတ်တစ်ခုရှိသည်ဟု ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

ရောဂါခေါင်းစဉ် တပ်လိုက်သည်မှာ ဘရိန်းကျူမာတဲ့..။

ကိုးသည် သူ့မှာ ထိုရောဂါရှိနေတာကို မုန်းမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပြီး ရောဂါလက္ခဏာ တွေ သိသာလာတော့မှပင် မုန်းသိခဲ့ရပါသည်။ မုန်း သိပြီး မကြာခင်မှာပင် ကိုးဆုံးပါးသွားခဲ့ပါသည်။ မုန်းမှ မရူးရင် ဘယ်သူရူးမလဲ..။

ဆုံးသည့်နေ့က မုန်းငိုမရပါ။ နောက်တစ်ရက်ကျမှ ရှိသမျှ မျက်ရည်တွေ သွန်ချပြီးနောက်မှာ မုန်းက ငိုလည်း မငိုတော့ဘဲ အသက်မဲ့သူလို ငြိမ်သက်အေးစက်နေခဲ့တော့တော့ ခုအချိန်အထိပင်။

“မုန်း”

ခေါ်သံကြောင့် မုန်းမျက်ဝန်းလေးတွေ လှုပ်ရွေ့ကြည့်လိုက်တော့ ထက်မင်း..။

ထက်မင်းဆိုတာ မုန်းရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း။ မုန်းမာမီရဲ့ ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ မန်နေဂျာလုပ်နေသည့် သူပင်။ သူ့နာမည် ထက်မင်းကို အမြန်ခေါ်လျှင် ထမင်းဟုပင် အသံထွက်တာမို့ မုန်းက သူ့ကို “ထမင်း” ဟုပင် ခေါ်ဖြစ်နေပါသည်။

“မုန်း...နင် ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုတော့ စားလိုက်ဦးလေ”

“ငါ ဗိုက်မဆာဘူး”

“ဗိုက်မဆာလည်း စား၊ မအိပ်ချင်လည်း အိပ်ပါဟာ..၊ နင်က မဆာလို့

မစားဘဲနေရင်၊ မအိပ်ချင်လို့ မအိပ်ဘဲနေလိုက်ရင် နင် အိပ်ရာထဲ လဲသွားလိမ့်မယ်”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အကောင်းကြီးပါ”

“ဒါပေမယ့် အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက်တာကြာရင် နင်လဲမှာပဲလေ၊ နင်လဲရင် ငါတို့နဲ့ နင့်အမေပဲ စိတ်ပူရမှာ၊ နင့်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတာ နဲ့ ငါတို့ပဲ ဒုက္ခများမှာ”

“ဒါဆိုလည်း စားမယ်”

“အိုကေ..ငါ စားစရာ သွားယူလိုက်မယ်”

ထက်မင်းက မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ဝင်လာကာ ဝမ်းသာအားရ ကျိတ်အော်လိုက်သည်။

“ဟိတ်..မုန်းစားဖို့ တစ်ခုခုပြင်ပေးကြပါဦးဟေ့..”

ပန်းကန်တွေ စီထပ်နေသော နုက ထက်မင်းကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်ရင်း..

“သူက စားမယ်တဲ့လား..စားမယ်တဲ့လား”

“အေး..စားမယ်တဲ့”

“အိုကေ..အိုကေ။ ဒါဆို ငါ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပန်းကန် ရှယ်ပြင်ပေးမယ်”

ယုဝါက မုန့်တွေ တင်ထားသည့် စားပွဲဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်သွားကာ မုန့်ပွဲပြင်ရင်း..

“မုန်းက ခေါင်းမာတယ်ဟ၊ ငါတို့ ဘာပြောပြော သူလုပ်ချင်မှ လုပ်တာ၊ အစားကောင်းကောင်း မစားလို့ စိတ်ပူနေတာကြာပြီ၊ မနက်မိုးလင်းရင် နီးနီးချင်း ပိုက်ဆာပြီး နီးလာတတ်တဲ့သူက ဘာမှမစားဘဲနေနေတော့၊ ငါလည်း စိတ်ပူနေတာ၊ နုရေ...အုန်းစိမ်းကျောက်ကျောလေးတွေ ထည့်ပေးဦး၊ မုန်းက ကျောက်ကျောကြိုက်တယ်”

“အေး..အေး ..ထည့်ပေးမယ်၊ ဟဲ့..မုန်းက ညှက်ခေါက်ဆွဲ
မကြိုက်ဘူးနော်၊မုန့်ဟင်းခါးပဲ ထည့်၊ ပဲကြော်ရော ရှိသေးလား၊ သူက
ပဲကြော်ပဲစားတာ”

“မုန်းအကြိုက် ငါသိပါတယ် နဲ့ရဲ့”

“ငါတို့ ခုန သူ့အနားမှာ သွားထိုင်နေကြသေးတယ် ထမင်းရဲ့၊ သူက
တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်ဆိုလို့ ငါတို့ ဖယ်ပေးလိုက်ရတာ ၊ နင်က သူ
အစားစာချင်အောင် ဘာသွားပြော လိုက်လို့လဲ”

“နင် အစားမစားလို့ အိပ်ရာထဲလဲရင် ငါတို့ပဲ ဒုက္ခများမှာလို့
ပြောလိုက်တယ်လ”

“ငါတို့ ဒုက္ခများမှာတော့ သူစိုးရိမ်ရှာသားပဲ..”

“ဟဲ့..လာ..လာကြ။ သူစားမယ်ဆိုတုန်း ကျွေးမှ”

ယုဝါက ဆော်ဩလိုက်တာမို့ အားလုံး ပန်းကန်ကိုယ်စီဖြင့်
ထမင်းစားခန်းထဲမှ တန်းစီထွက်လာသည်။ နုက မုန့်ပန်းကန် ကိုင်လျက်၊ ထွဋ်ခိုင်က
ဟင်းရည်ချိုင့်ဆွဲလျက် ယုဝါက ကျောက်ကျောပန်းကန် ကိုင်လျက်၊ ထမင်းက
ရေဘူးနှင့် ရေခွက်ကို ကိုင်ကာ မုန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ပြီးတော့
မုန်းရှေ့က စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တင်ပေးလိုက်ကြသည်။

“မုန်း ..စားနော်၊ ခိုင်ရေ.ဟင်းရေထည့်ပေး၊ ကြက်သွန်ဥ များများထည့်”

ထွဋ်ခိုင်က မုန့်ဟင်းပန်းကန်ထဲ ဟင်းရည်ခပ်ထည့်ပေး၊ နုကလည်း
ရေခွက်ထဲ ရေထည့်ထားပေး။ ယုဝါက မုန့်ပန်းကန်ထဲ ရှောက်သီးညှစ်ထည့်ပေးနှင့်
ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက် ယုယနေကြပါသည်။

ထက်မင်းကတော့ နံရံဘက်သို့ ရွှေ့သွားလျက် နံရံကို ကျောမှီကာ
ဒူးနှစ်ဖက်ကို ဖက်ပိုက်၍ ထိုင်ရင်း မုန်းကို လှမ်းကြည့် ငေးတွေးနေလိုက်မိပါသည်။

ကလေးဘဝကတည်းက အတူဆော့ကစားလာခဲ့ဖူးသော အိမ်နီးချင်း
သူငယ်ချင်းမို့ မုန်းကို သူ သံယောဇဉ်ရှိလှပါသည်။ မုန်းက ခပ်ဆိုးဆိုး
ကောင်မလေးမို့ မုန်းရဲ့ သည်းညည်းကိုလည်း ထုသားပေးသားကျကျ ခံခဲ့ရဖူးပါသည်။

ယောက်ျားသားတစ်ယောက်လို ဆိုးသော မုန်းက သူထင်ရာသူ
လုပ်တတ်သူ၊ စည်းကမ်းမရှိသူ၊ အသုံးအဖြုန်းကြီးလှသူပင်။

မုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းမှန်သမျှဟာ မုန်းရဲ့ အန္တတာကို
ခံကြရသူများချည်းပင်။ ထက်မင်းက မုန်းရဲ့ အိမ်နီးချင်း သူငယ်ချင်း၊ နှင့် ယုဝါက
မိန်းကလေးကျောင်းတက်ရင်း တွေ့သည့် သူငယ်ချင်း၊ ထွဋ်ခိုင်က နှဲ့
အိမ်နီးချင်းသူငယ်ချင်းမို့ နှင့်ပတ်သက်ပြီး မုန်းနဲ့လည်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရ၊
မုန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း သူတို့အားလုံးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်လာခဲ့ရတာ ပင်။

သူငယ်ချင်းအားလုံးထဲမှာမှ ထက်မင်းရဲ့ အန္တတာခံနိုင်မှုက ပိုပါသည်။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မုန်း သည်းညည်းကို ထက်မင်းအပြင် ခံနိုင်သူ
နှစ်ယောက်မရှိဟု မာန်တက်နေဆဲမှာပင် မုန်းက ကောက်ခါငင်ခါ
ရည်းစားရသွားခဲ့သည်။ အဲ့ဒီတော့မှ မုန်းကို ချစ်နေမိကြောင်း၊
အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်သိရပေမယ့် သူ ဘာမှမတတ်နိုင်။
မုန်းကိုလည်း အနှောင့်အယှက်မပေးချင်တော့တာမို့ သူ့အချစ်ကို
ဘယ်သူမှမသိအောင် သိမ်းထားလိုက်ပါတော့သည်။

မုန်းချစ်သူကို မုန်း မိတ်ဆက်ပေးတာမို့ သူသိခွင့်ရခဲ့သည်။
လင်းနေဟာလည်း သူ့ထက်မလျှော့တဲ့ သည်းခံခြင်းမျိုးဖြင့် မုန်းအပေါ်
သည်းခံမြတ်နိုးသူ လူကောင်းတစ်ယောက်မို့ သူ စိတ်ချခဲ့မိပါသည်။ သို့သော်..မုန်းနှင့်
လင်းနေတို့ ချက်ချင်း လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်မိခဲ့ပါ...

သူ့အထင် မှားခဲ့ပါသည်။ ခပ်ဆိုးဆိုး မုန်းက အမေက
ချုပ်ချယ်လို့ဟုဆိုကာ အမေ့ကို စိတ်ကောက်ပြီး လင်းနေနောက်ကို

လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။

အဲဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး စည်းခြားသွားတော့လည်း သူ့မှာ ဘယ်သူမှမသိဘဲ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ရပါသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေ စုဆုံဖို့ချိန်တိုင်း သူက အကြောင်းတစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးပြကာ ရှောင်ရပါသည်။ အမြဲရှောင်လို့မရတာ မို့ သူတို့ သုံးခါဆုံရင် သူ တစ်ခါတော့ ပါပါသည်။ ယောက်ျားချင်းမို့ သူ့ခံစားချက်ကို လင်းနေ ရိပ်မိသွားမှာကို သူစိုးရိမ်ခဲ့ရပါသည်။ မုန်းကတော့ အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးလည်း သူ့အပေါ် မပြောင်းလဲ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်သံယောဇဉ် ရှိမြဲပင်။

မထင်မှတ်ဘဲ လင်းနေ ဆုံးသွားတာ မုန်းတစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ပြိုကွဲနေတာကို တွေ့တော့ မုန်းကို သနားစိတ်ဖြင့် သူ့ရင်ထဲ မချိပါ။ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရင် မုန်းအတွက်ဆို လင်းနေအစား သူသာ သေပေးလိုက်ချင်တော့တာပင်။

ထက်မင်းသည် ငေးတွေးနေမိရင်းက မုန့်စားနေတဲ့ မုန်းအပြုအမူကြောင့် ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာရပါသည်။

မုန်း စားနေပုံဟာ ဆာလို့ စားနေပုံမျိုးလည်း မဟုတ်၊ စားချင်လို့ စားနေတဲ့ပုံလည်း မဟုတ်။ အသိမဲ့နေပုံမျိုးနှင့် မုန့်တွေကို တစ်ဇွန်းပြီး တစ်ဇွန်း အပြည့်အမောက် ခပ်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့ တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ် သွင်းနေပါသည်။ ပါးစပ်ထဲ အပြည့်ဖြစ်လာတဲ့ မုန့်တွေကို မဝါးဘဲ ဇွက်မျိုချ နေပုံကို ကြည့်ရင်း ထက်မင်းက အံ့ကြိတ် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ထွဋ်ခိုင်ကလည်း မေးကြောကို တင်းနေအောင် ကြိတ်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ နုနှင့်ယုဝါက ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ပုတ်ခတ်ဖယ်ထုတ်ရင်း..

“မုန်းရယ်..တော်တော့လေဟယ်၊ နင် မစားချင်ရင် မစားနဲ့တော့နော်”

“အဟွတ်...ဟွတ်”

“ဟဲ့...သီးနေပြီ၊ ရေ..ရေပေးပါဦး နုရေ..၊

ရော့..ရော့..မုန်း..ရော့..ရေသောက်ချလိုက်နော်”

နနှင့် ယုဝါက မုန်းကျောကိုဖိပေး၊ ယပ်ခတ်ပေး၊ ရေခွက်ယူပေးနှင့်
ပျာပျာသလဲ ပြုစုနေကြတာမို့ မုန်းက ဇွန်းကို လွှတ်ချရင်း..

“ငါ ထမင်းစားရင်း အဲလို သီးသွားရင် ကိုးက ငါ့ချိုင်းကနေ
ဆွဲမြှောက်ပြီး ထရပ်ခိုင်းတယ်ဟ၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ထမင်းနင်တာက ချက်ချင်း
ပျောက်သွားရော”

ဟု ခပ်အေးအေးပြောပြီး နုလှမ်းပေးသည့် ရေခွက်ကို လှမ်းယူကာ
တစ်ရှိန်ထိုး သောက်ချလိုက်ပါသည်။

အားလုံး ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ
ဆိုနှင့်တိတ်ဆိတ်ကုန်ကြပါသည်။

ထိုခဏမှာ တံခါးဝမှ ဘဲလံမြည်သံ ကြားလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်ထင်တယ်၊ ငါ သွားဖွင့်ပေးလိုက်မယ်”

ယုဝါက ခပ်သွက်သွက် ထသွားပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင်..

“ဪ...ကိုရည်မွန်”

ပိုးပုဆိုးနံ့သာရောင်၊ တိုက်ပုံအကျ.. နံ့သာရောင်တို့ကို
ကြော့ကြော့ကော့ကော့ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော ကိုရည်မွန်ကို တံခါးဝမှာ
ရပ်နေတာတွေ့လိုက်ရတာ မို့ စောစောက မုန်းအတွက် ရင်နှင့်နေရသော ယုဝါက
ရုတ်တရက် ရယ်ချင်လာရပါသည်။

ကိုရည်မွန်တို့ အလှအပကြိုက်ပုံများ သပိတ်သွတ်
ဆွမ်းကျွေးလာတာတောင် မင်္ဂလာဆောင်သွားသလို ဝတ်လာသည်။ မုန်း

အခြောက်လို့ထင်တာလည်း မလွန်ပါ။

ပြီးစေ့စေ့ကြည့်နေသော ယုဝါကြောင့် ကိုရည်မွန်က
မလုံမလဲဖြစ်သွားကာ..

“မနက်က မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု သွားနေရလို့ နည်းနည်း
နောက်ကျသွားတယ်၊ အဝတ်အစား ပြန်မလဲတော့ဘဲ မင်္ဂလာဆောင်ကနေ
ဒီကိုတန်းလာလိုက်တာ”

“ဪ..ဪ..ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဝင်ပါ..”

ယုဝါက ရယ်ချင်စိတ်ကိုထိန်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။
ကိုရည်မွန်က ယုဝါတို့နဲ့ သိပ်မရင်းနှီးပါ။ မုန်း ပြောပြောပြလိုသာ သူ့အကြောင်းတွေ
သိပြီး ကျိတ်ကျိတ်ဟားနေရတာ ပင်။ မုန်းကလည်း သူ့ယောက်ျားကို ကပ်လွန်းသော
ကိုရည်မွန်ကို သိပ်ကြည့်မရတာ မို့ စကားများများ စားစား ပြောချင်သူမဟုတ်ပါ။

“မုန်းရေ..ကိုရည်မွန်လာတယ်”

ယုဝါအသံကြောင့် မုန်းက မော့ကြည့်လာသည်။ ကိုရည်မွန်ကိုတွေ့တော့
မုန်းမျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာကာ..

“ကိုရည်မွန်နဲ့ စကားပြောချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ မုန်းမသိတဲ့ ကိုး
ငယ်ငယ်ကအကြောင်း တွေ ပြောပြပေးပါလား၊ ကိုး ငယ်ငယ်တုန်းက ခဏခဏ
ကျောင်းပြေးတယ်ဆို”

ဘယ်တုန်းကမှ ကိုရည်မွန်အပေါ် မဖော်ရွေဖူးတဲ့ မုန်းဟာ ခုတော့
ကိုရည်မွန်ကို ပျာပျာသလဲ ဖိတ်ခေါ်ကာ လင်းနေ ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းတွေကို
အသေးစိတ် မေးနေတော့တာမို့ ကိုရည်မွန်က ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့်ပင်
ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်းကို သူသိသလောက် ပြောပြနေရပါသည်။ မုန်းကလည်း
စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်ရင်း ကိုရည်မွန်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။

အေးအေးလူလူ ဝရန်တာဘက်မှာ ထွက်ထိုင်နေသော မုန်းမာမိက
မုန်းကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလျက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။
မုန်း ဒီလို ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ပြောဆိုပြုမူ နေတာတွေကို မြင်ရ တွေ့ရတိုင်း
စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလွန်းလို့ပင်။

သမီးလေး မုန်း ဘယ်အချိန်ကျမှ တည်ငြိမ်ပါ့မလဲ။

နုတို့ကတော့ မုန်းကို ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘဲ အချင်းချင်း
မျက်ရိပ်ပြလျက် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကြပါသည်။ အားလုံး ခဏငြိမ်နေကြပြီးမှ
ဖြိုင်တူလိုလို သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး နုက..

“ငါတော့ မုန်းအတွက် စိတ်ပူတယ်ဟယ်၊ သူ ဒီပုံအတိုင်းဆို တော်တော်နဲ့
တည်ငြိမ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူက အမြဲတမ်း လင်းနေကိုပဲ အလုံးစုံ ပိုပြီးအားကိုးလာတာဆိုတော့
လင်းနေမရှိဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့ မလွယ်ဘူး...”

“ဟုတ်တယ်..မုန်းက လင်းနေအပေါ် ဆိုးလည်းဆိုးတယ်ဟ၊
သူလိုချင်တာမှန်သမျှ လင်းနေကိုပဲ ပူဆာ မရရင် အပြစ်ပြော သောင်းကျန်းရော၊
သူက ထင်ရာလုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုး၊ အလုပ်ဝင်တော့လည်း ဘယ်အလုပ်မှာမှ
သူနဲ့အဆင်မပြေဘူး၊ ဆိုးတာက အဲ့ဒီလို မပြောရတာ ဟာ သူ့အပြစ်မဟုတ်ဘူးလို့
တစ်ယူသန်နေတတ်တာပဲ”

“သူ့မှာ အလုပ်ရှိရင်တော့ ဒီအချိန်မှာ အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ထားရင်
စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ”

“သူတစ်ယောက်တည်း နေနေတာလည်း ကြာရင် မကောင်းဘူး၊
သူ့အမေအိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါတို့အိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်နေဖို့ကောင်းတယ်”

“ပြောတာ ရမှမရတာ ”

“ထပ်ပြောကြည့်မလား”

“မုန်းက ခေါင်းမာတယ်လေ”

သူတို့အားလုံး တိုင်ပင်ကြပြီးမှ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
ကိုရည်မွန် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတော့မှ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မုန်းနားမှာ
စုထိုင်လိုက်ကြသည်။ မုန်းမေမေကလည်း နုတို့နားသို့ ပြန်လျှောက်ဝင်လာပါသည်။
ယုဝါက မုန်းလက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း..

“ကဲ..မုန်း၊ ထတော့..သွားကြမယ်”

“ဟင်..ဘယ်ကိုလဲ”

“ရွှေတိဂုံဘုရား သွားမယ်လေ၊ ပြီးရင် နင် ငါတို့အိမ်မှာ ဒီတစ်ည
လိုက်အိပ်”

“နောက်ညကျ ယုဝါအိမ်မှာ အိပ်”

“မအိပ်ပါဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာ ငါအိပ်မှာပေါ့..”

မုန်းက ငြင်းနေတာမို့ မုန်းမေမေက မုန်း ပခုံးကို ဖက်လိုက်ရင်း..

“သမီး..တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ နုတို့ အိမ်တွေကို
စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားလည်ပြီးရင်တော့ မာမီအိမ်မှာပဲ လာနေတော့..”

“ဟင့်အင်း..မနေချင်ဘူး၊ သမီး အိမ်မှာပဲ သမီး နေချင်တယ်”

“ဒါဆို မာမီ သမီးနဲ့ လာနေပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း..မုန်း တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တာ”

“ငါတို့လည်း တစ်လှည့်စီ လာနေပေးလို့ ရတယ်နော် မုန်း”

“မလာပါနဲ့...ရပါတယ်၊ မုန်းတစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါတယ်”

မုန်းက ခေါင်းမာမာနှင့် ငြင်သည်။ မုန်းမေမေကလည်း အမြဲတမ်း
ကိုယ်ကြိုက်တာလုပ်တတ်သော သမီးအကြောင်းကို သိသူမို့
ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါ။ နုကတော့ မုန်းလက်ကို ဆွဲရင်း..

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ထ၊ ဘုရားသွားမယ်၊ ပြီးရင် ငါတို့ အိမ်လိုက်လည်၊
ညနေစာကို အပြင်မှာ စားကြမယ်၊ ညနေကျ ငါတို့ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့
မုန်းရဲ့..လာပါဟယ်”

အားလုံး မရမက ဝိုင်းခေါ်နေကြတာမို့ မုန်းက ခေါင်းလေးညိတ်ပြရင်း

“ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ခဏစောင့်..လိုတာလေးတွေ
သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

မုန်းက အခန်းထဲ လျှောက်ဝင်သွားပြီး စလင်းဘတ်အိတ် အကြီးကြီးကို
ယူကာ လင်းနေရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်၊ နာရီ၊ ခါးပိတ်၊ မျက်မှန်၊ လင်းနေ
ဓာတ်ပုံထည့်ထားသည့် photo stand၊ လင်းနေ ကိုင်နေကျ ဟန်းဖုန်းနှင့် လင်းနေရဲ့
ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်၊ လင်းနေ နောက်ဆုံးဝတ်သွားသည့် အကျ..တို့ကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခုယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ။အခန်းထဲထိ
လိုက်ဝင်လာသော ယုဝါက မုန်းလုပ်သမျှကို တအံ့တဩလေး လိုက်ကြည့်ရင်း
မျက်ရည်ဝဲလာပါသည်။

မုန်းက စလင်းဘတ်အိတ်ကြီးကို လွယ်လိုက်ရင်း

“အိုကေ..သွားမယ်၊ ကိုးလည်း ပါတယ်”

ဟု ပြောလျက် အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဟဲ့..အိတ်ကြီးက ကြီးလှချည်လား မုန်းရဲ့..”

နုက လှမ်းမေးတော့ မုန်းနောက်မှာ ပါလာသော ယုဝါက နှုတ်ခမ်းပေါ်
လက်ညှိုးလေး ကန့်လန့်တင်ကာ တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြလိုက်တာမို့ နုက

ဆက်မမေးတော့။

မုန်းကတော့ သူ့အိတ်ကြီးကို လွယ်ကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်
ဆင်းသွားပါသည်။

သူတို့အားလုံး မုန်းနောက်မှလိုက်ဆင်းလာကြရင်း ယုဝါပြောပြသဖြင့်
မုန်းရဲ့အိတ်ကြီးအကြောင်းကို သိသွားကြသည်။

ထက်မင်းကတော့ တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြောလေသည်။

“ခုလောလောဆယ်မှာ မုန်းကို လွတ်လပ်စွာ ခံစားခွင့် ပေးလိုက်တာ
အကောင်းဆုံးပဲလို့ ငါထင်တယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်ဆိုလည်း
ခွင့်ပြုထားလိုက်ပါ။ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ခံစားပါစေ။ သူ့ခံစားချက်ကို ငါတို့ မစွက်ဖက်ဘဲ ဘေးကနေပဲ လိုအပ်မှ
ဝိုင်းထိန်းပေးလိုက်ကြရအောင်ပါ။ အချိန်တစ်ခု လွန်သွားရင်တော့ သူ့ကိုယ်သူ
ထိန်းနိုင်လာမှာပါ”

*

အခန်း(၃)

နေ့လယ်လောက်က အိတ်ကြီးကိုလွယ်၍ နုတို့နှင့်အတူ တိုက်ခန်းပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့သော မုန်းသည် ညနေစောင်းအချိန်မှာ ထိုအိတ်ကြီးကိုလွယ်လျက်ပင် ထိုလှေကားအတိုင်း ပြန်တက်လာပါသည်။

တာဝတိံသာနှင့် အနီးဆုံး မုန်းတို့ရဲ့ တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အတွင်းဘက်မှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြား။ စောင့်ရမှာ စိတ်မရှည်သော မုန်းက ဘဲလ်ကို ဆက်ခါဆက်ခါ နှိပ်သည်။ ထို့နောက် လက်သီးနှစ်ဖက်ဖြင့် တဝုန်းဝုန်း ထုလိုက်ပါသည်။

အားရအောင် ထုနှက်ပြီး မောလာတော့မှ မုန်းလက်တွေ တဖြည်းဖြည်း နှေးကာ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

မုန်းက ခြေစုံရပ်၍ ကြောင်တောင်တောင် ငြိမ်နေမိပြီးမှ အိတ်ကြီးထဲကို လက်ထိုးနှိုက်ကာ အိတ်ထဲမှ ကိုးပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ ရောထည့်ထားသည့် အိမ်သော့ကို စမ်းနှိုက်လိုက်သည်။ အိတ်က အကြီးကြီးမို့ ပစ္စည်းတွေ အများကြီးကြားမှာ သော့တွဲကို တော်တော်နဲ့ မစမ်းမိပါ။

“သော့ကို ဘေးအိတ်ကပ်လေးထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်သက်မှတ်မှတ် ထည့်ပေါ့ မုန်းရဲ့၊ အဲ့ဒါဆို အလွယ်တကူ နှိုက်ယူရုံပဲလေ၊ မုန်းက ဇောက်နှက်နက်အိတ်ကြီးထဲ ဖြစ်သလို ပစ်ထည့်ထားတော့ တံခါးဖွင့်ခါနီး နှိုက်ရစမ်းရတာ ကြာနေတာပေါ့”

“မုန်း ဒီလိုပဲ လုပ်တတ်တာ အကျင့်ပါနေပြီ ကိုးရာ”

မုန်းသည် စိတ်ကူးထဲမှာ အလိုလိုကြားလာသော ကိုးအသံတို့
တုံ့ပြန်ပြောရင်း သော့တွဲကို စမ်းမိသွားသည်။

သော့ချောင်းတွေက ပုံစံတူမို့ ဟိုသော့နိုးနိုး၊ ဒီသော့နိုးနိုး
ရွေးချယ်နေရပြန်ပါသည်။ ဟိုသော့နဲ့ထိုးကြည့်လိုက်၊ မရလိုက်၊ နောက်တစ်ချောင်း
ပြောင်းလိုက်ဖြင့် အချွတ်ချွတ် အချော်ချော် ဖြစ်နေရသည်။

“မုန်းက တကယ် ရယ်ရတယ်၊ ဘယ်နှခါဖွင့်ဖွင့် သော့မမှတ်မိဘူး၊
ကလေးကျနေတာပဲကွာ၊ ဒီမှာလေ သေသေချာချာကြည့်..၊ မုန်းမှတ်မိအောင်လို့
အိမ်ဝင်ဝ တံခါးသော့ပေါ်မှာ သင်္ဘောဆေး အနီစက်လေး ချထားပေးတယ်၊ ဒါဆို
မှတ်မိမယ်မဟုတ်လား..”

မုန်းသည် သင်္ဘောဆေး အနီစက်ကလေး ချထားပေးသော
သော့ချောင်းလေးကို ရွေးထုတ် လိုက်ပြီး အိမ်တံခါးသော့ကို ဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာသည်။

မုန်းက ထုံးစံအတိုင်း ဖိနပ်ကို တောင်တစ်ဖက်မြှောက်တစ်ဖက်
ချွတ်ခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝုန်းဒိုင်းကျဲ ဝင်လာရင်း ကိုးကို တကြော်ကြော်
အော်ခေါ်လာပါသည်။

“ကိုးရေ..ကိုးရေ..ကိုး ရေချိုးနေတာလား၊ အိမ်သာမှာလား၊
ကိုးတို့ကတော့လေ ရေချိုးနေပြီဆို ရေပန်းအောက်မှာ စိမ်ပြေနပြေ
ဝင်ရပ်နေလိုက်တာ ခေါ်မကြားအော်မကြားပဲ၊ အိမ်သာတတ်ရင်လည်း
စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ဇိမ်လုပ်နေတာ စာအုပ်ပြီးမှ ထတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ကိုး ရှိရက်သားနဲ့
မုန်းဘာသာ သော့ဖွင့်ဝင်ရမှာ ပျင်းစရာကောင်းလွန်းလို့..၊ မြန်မြန်ရေချိုးခန်းထဲက
ထွက်ပြီး မြန်မြန်လာဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

မုန်းက ရေချိုးခန်းဘက်သို့ လျှောက်ဝင်သွားပြီး ရေချိုးခန်း တံခါးဝမှာ
ရပ်လိုက်ပါသည်။

ရေချိုးခန်းထဲက ဘာသံမှမကြားရ။ တစ်အိမ်လုံးလည်း
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

မုန်းသည် ရေချိုးခန်းရှေ့မှာ သတိလက်လွတ်ဖြင့် တောင့်တောင့်လေး
ရပ်ရင်း ရေချိုးခန်းတံခါးကို စိန်းစိန်း စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ခဏကြာမှ
လေးတွဲသော ခြေလှမ်းတို့ကို အနိုင်နိုင်သယ်ကာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့
ပြန်လျှောက်လာမိသည်။

“ကြည့်စမ်း...မုန်းတို့ကတော့ ဘယ်လောက်ပြောပြော အကျင့်ကို
မပြင်ဘူးကွာ၊ ဖိနပ်ချွတ်လိုက်ရင် တောင်တစ်ဖက် မြောက်တစ်ဖက်နဲ့ ဒီမှာ ဒီလို
စုစုလေးချွတ်ပြီး ဒီဖိနပ်စင်ပေးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်ရတယ်။ ကြည့်ထား
ကြည့်ထား..အမြဲလိုက်လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ မုန်း ရပ်နေမိပါသည်။ ဟိုတစ်ဖက်
ဒီတစ်ဖက်ဖြစ်နေသော မုန်းဖိနပ်ကို လိုက်ကောက်ပြီး စင်ပေါ်တင်ပေးနေသော
ကိုးပုံရိပ်နှင့် ကိုးအသံက မုန်းရဲ့ နှလုံးသားကို တင်းကြပ်အောင် ဆုပ်ညှစ်ထားသည်။

မုန်းသည် ဖိနပ်ချွတ်မှာ ညင်သာစွာ ခူးတုပ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မုန်းရဲ့
ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ကောက်ယူ၍ ဖိနပ်စင်ပေါ် လှမ်းတင်လိုက်လေသည်။

မုန်းက ဖြည်းဖြည်းထရပ်လိုက်ပြီး အိတ်ကြီးကို လက်ဖြင့်ဆွဲကာ
အိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့
မုန်းရဲ့အိတ်ကြီးကိုဖွင့်ကာ အထဲက ကိုးပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းထုတ်ယူပြီး မုန်းတို့
ခုတင်ဘေးက စားပွဲလေးပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ မုန်းတို့ အိပ်ရာပေါ်သို့
လဲလျောင်းလိုက်မိပါသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လဲလျောင်းကာ ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တွေကို
စီးကျမလာအောင် မျက်တောင်ပုတ်ခတ်၍ ထိန်းထားရင်း မျက်နှာကြက်သို့
စိုက်ကြည့်နေသော မုန်းရဲ့လက်တစ်ဖက်က ခုတင်ဘေး တယ်လီဖုန်းလေးကို

တရွေ့ရွေ့ စမ်းလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော အိမ်ဖုန်းကို မုန်းလက်က စမ်းမိသွားသည်။ မုန်းရဲ့ လက်ချော်ငေးကလေးတွေက recorder ခလုတ်ကို ရှာဖွေနေသည်။ အိမ်မှာ လူမရှိတုန်း ဖုန်းလာလျှင် အသံသွင်းမှာကြားထားခဲ့ဖို့ အတွက် မုန်းတို့ အိမ်ဖုန်းမှာ Recorder တပ်ဆင်ထားတာမို့ပင်..။

မုန်းလက်က ခလုတ်ကို စမ်းမိသွားသည်။

“ဟိတ်.. မုန်း...အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား၊ ဒီနေ့ Shopping ထွက်တာ ပျော်ရဲ့လား၊ တံခါးသော့ဖွင့်တာ အဆင်ရော ပြေရဲ့လား၊ ဖိနပ်ကို တောင်တစ်ဖက် မြှောက်တစ်ဖက် ချွတ်ပစ်ခဲ့ပြီး အဝတ်အစားမလဲဘဲ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲမိမိယူနေပြီ မဟုတ်လား၊ ထတော့..ရေချိုး အဝတ်အစားလဲ၊ ပြီးရင် လှလှလေးပြင်ပြီး ကိုယ့်ကိုစောင့်နေနော်၊ ကိုယ် ဒီနေ့ စောစောပြန်ခဲ့မယ်၊ ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ ရွှေတောင်ကြားက လုံးချင်းအိမ်တစ်လုံး ရောင်းထွက်သွားတယ်၊ ကိုယ်တို့ အကျိုးဆောင်ခ ဘယ်လောက်ရမယ်ဆိုတာ မုန်း မှန်းကြည့်။ ဒီနေ့ ညနေစာကို မုန်းကြိုက်တဲ့ ဂျပန်ဆိုင်လေးမှာ လိုက်ကျွေးမယ်၊ မုန်း ပူဆာနေတဲ့ MK က အကျ..လေးလည်း ဝယ်ပေးမယ်၊ အိုကေနော်..၊ မုန်းကို အရမ်းချစ်တယ်”

ဖုန်းပေါ်မှာ တင်ထားသော မုန်းရဲ့လက်တွေ တုန်ရင်လာတာမို့ လက်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ တင်ကာ လက်ချောင်းတွေချင်း ဆုပ်ညှစ်ထားမိခိုက်မှာ မုန်းရဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ထောင့်စွန်းဆီက မျက်ရည်တချို့ ကြွေကျလာပါသည်။

မုန်းသည် အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ကာ တဘက်ဖြင့် ရင်လျားပြီး ရေချိုးခန်းဘက်သို့ သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။ မုန်း ရေချိုးသည်။ ရေပန်းအောက် မှာ ဝင်၍ စိမ်ပြေနေပြေ ချိုးသည်။ မျက်ရည်တွေ ကုန်သည်အထိ ချိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့..အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာကာ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်၍ အလှဆုံး ပြင်သည်။ ထို့နောက် မုန်းတို့ရဲ့ အဝတ်ဖိရိုကြီးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဘာဝတ်ရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရှာဖွေနေမိသည်။

“ကိုးရေ..မုန်း ဘာဝတ်ရမလဲ၊ လာကူရွေးပေးပါဦး”

“ဟို..ဂါဝန် နီညို ကြက်သွေးရောင်လေးဝတ်လေ၊ အဲ့ဒီ ဂါဝန်လေးက မုန်းနဲ့အရမ်းလိုက်တယ်”

“အိုကေ..”

မုန်းက ပိုးဂါဝန် ကြက်သွေးရောင် လက်ပြက်လေးကို ထုတ်ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

ဂါဝန်က နောက်ကွဲဇစ်နှင့်မို့ မုန်း ဇစ်ကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ဆွဲစေလိုက်နိုင်သည်။

မုန်းသည် လက်နောက်ပြန်ပစ်လျက် ဇစ်ကိုကိုင်ထားရင်း အငြိမ်ကြီး ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

“ကဲ...ဇစ်ဆွဲမရဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုဘက်လှည့် ကိုယ်ဆွဲပေးမယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဆွဲတတ်အောင်လည်း ကြိုးစားထားဦး..မုန်းနားမှာ ကိုယ်မရှိရင် မုန်းရဲ့ ဇစ်ကို ဘယ်သူလာဆွဲပေးမလဲ”

မုန်းသည် ဇစ်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ကျသွားပါသည်။

မုန်း ဇစ်ကို ဆက်မဆွဲတော့ပါ။ ဆွယ်တာ အဖြူကလေး လှမ်းယူပြီး ဇစ်တစ်ဝက်ပွင့်နေသော ဂါဝန်ပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားလိုက်ပါသည်။

မုန်းသည် ထိုပုံစံလေးအတိုင်း ခုတင်ပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်နေခဲ့သည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည် မသိ..မုန်းနာရီကြည့်မိတော့ ည ၁၀ နာရီတောင် ထိုးခဲ့ပြီ..။

မုန်းက သက်ပြင်းလေးချကာ အိပ်ရာထက်မှာ ညာဘက်သို့ စောင်းလျက် ခွေခွေလေး လဲလျောင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကိုး နောက်ဆုံးချန်ထားခဲ့သော

ဖုန်းထဲက အသံကို ထပ်ခါ ထပ်ခါ ဖွင့်၍ နားထောင်ရင်း မုန်းရဲ့ မျက်ကြွေးလေးတွေ စင်းကျလာသည်။ မုန်းသည် အိပ်မပျော်မိကလေးမှာ ကိုးရဲ့ အိပ်ရာနေရာဆီ လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းစမ်းရင်း အိပ်ချင်မှုတူ လှမ်းပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကိုး..မီးသွားပိတ်ပေးနော်..”

*

အခန်း(၄)

ညဉ့်လယ်လောက်တွင် မုန်း အိပ်ရာမှ နိုးလာပါသည်။ မုန်းသည် မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ ကိုးရဲ့နေရာကို လှမ်းစမ်းလိုက်သည်။ မုန်းအကျင့်က ဘယ်အချိန် အိပ်ရာနိုးနိုး အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း မုန်းနံဘေးမှ ကိုးရှိမရှိ လှမ်းစမ်းတတ်ခြင်းပင်။ ထိုအကျင့်ကို သိသော ကိုးက သူက အရင် အိပ်ရာနိုးတတ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ အရင်ထမသွားဘဲ မုန်းမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း မုန်း အနီးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေတတ်သည်။

မုန်းရဲ့လက်က လေဟာနယ်ကျီသာ စမ်းမိတာမို့ မုန်း ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်မိသည်။

အို..မီးလည်း ပိတ်မထားပါလား...။

မီးပိတ်မထားခြင်းကပင် ကိုးမရှိကြောင်း သိသာနေစေတာမို့ မုန်းအားငယ်လာသည်။

နာရီကြည့်မိတော့ ၂ နာရီ..၊ မုန်း ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်လိုမှ အိပ်မရနိုင်တော့ပါ။

ကိုးရှိနေတုန်းကတော့ မုန်း အိပ်မရပြီဆို ကိုးကို ဇွတ်အတင်း နှိုးတတ်မြဲပင်။

“ကိုး..၊ ကိုးရေ ထကွာ..ထကွာ...သူ့ကျတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပြီး မုန်းကျတော့ မျက်စိကြောင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ယောင်ယောင်တောင်ဖြစ်နေတာ မနာလိုဘူးကွာ.ထကွာ”

“ဟား..မုန်းက ဂျစ်ပြီကွာ”

“ထပါဆို..”

“ကဲ...ထပြီ..ထပြီ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲပြော..”

“လမ်းထွက်လျှောက်ချင်တယ်”

“ဟာ..ဒီအချိန်ကြီး.. ၂ နာရီတောင် ထိုးနေပြီ မုန်းရ”

“ဘာဖြစ်လဲ..ဒီအချိန်ဆို လမ်းတွေပေါ်မှာ လူရော ကားရော ရှင်းပြီး

အရမ်းလမ်းလျှောက်လို့ ကောင်းမှာ၊ အိပ်မပျော်တဲ့အတူတူ
လမ်းထွက်လျှောက်ရအောင်နော်၊ ကိုး လက်ကလေးကိုတွဲပြီး လျှောက်ချင်လို့ပါ
ကိုးရဲ့”

“ငွေမ..ချွဲပြီ၊ ကဲ..ထ အဝတ်လဲ၊ ကိုယ်လည်း အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုးကို အဲဒါကြောင့် သိပ်ချစ်ရတာ ”

မုန်းက ကိုးပါးကို တစ်ချက် ပြေးနမ်းလိုက်ပြီး ညဝတ်အကျ..ပါးလေးကို
ချွတ်ကာ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူပွပွလေးနှင့် တီရှပ်အစိမ်းလေး လဲဝတ်လိုက်သည်။
ကိုးကလည်း ဘတ်ဂီဘောင်းဘီပွနှင့် .. တီရှပ်ပွပွကိုဝတ်ပြီး မုန်းလက်ကိုတွဲကာ ည
၂ နာရီကြီးမှာ တိုက်ခန်းပေးမှ ဆင်းလာကြပါသည်။

မုန်းတို့ရဲ့ တိုက်ခန်းတွေရှေ့ လမ်းသွယ်ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာပြီး
မကြာခင်မှာ လမ်းမီးတွေ ထိန်လင်းနေသော ခြောက်လမ်းသွား
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ကိုးနဲ့မုန်းက လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းအတိုင်း တစ်ယောက်လက်ကို
တစ်ယောက်တွဲကာ အေးအေးလူလူ လျှောက်လာရင်း စကားတွေ တောင်စဉ်ရေမရ
ပြောလာကြသည်။ ကိုးက တစ်ချက် တစ်ချက် သမ်းနေပေမယ့် မုန်းအပေါ်
ငြိုငြင်ဟန် မရှိပါ။

အငြိမ်မနေတတ်သော မုန်းက ကိုးလက်ကို တွဲထားရင်းက လက်ကို တအား မြှောက်မြှောက်လွှဲရင်း လျှောက်သည့်အခါ လျှောက်။ ကိုးလက်မောင်းကို ဖက်ပိုက်ပြီး ကိုးပခုံးပေါ် ခေါင်းငဲ့ စိုတင်ကာ လျှောက်သည့်အခါ လျှောက်သည်။ အဲ့ဒီညလေးက သာယာလှသည်ဟု ထင်သည်။

နှစ်ယောက်သား ခပ်ဝေးဝေး ရောက်မှ ပြန်လှည့်လာကြတာမို့ တိုက်ခန်းနားရောက်တော့ မုန်း ခြေထောက်တွေ ညောင်းညာလာကာ..

“ကိုးရေ..မုန်း ညောင်းလိုက်တာ၊ အပေါ်ထိတောင် တက်နိုင်ပါတော့မလား မသိဘူး”

“လျှောက်ချင်လှချည်ရဲ့ဆို..”

“ဒါပေမယ့် အဝေးကြီးထိလျှောက်မိတော့ ညောင်းပြီပေါ့ ကိုးရဲ့”

“ကဲ..လာ...လာ ကိုယ့်ကိုတွဲ”

ကိုးက မုန်းကို ခါးမှဖက်ပွေ့ကာ ဖေးမတွဲခေါ်လာသည်။ အပေါ်ရောက်ဖို့ သုံးထပ်လောက် အလိုကျတော့ မုန်းက ရှုံ့မဲ့လာကာ..

“ကိုးရေ..မုန်း မရတော့ဘူး၊ အရမ်းညောင်းပြီး မောနေပြီ”

ဟု ပြောရင်း ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချ၍ အသာဖြေနေလိုက်သည်။

ကိုးက မုန်းပုံစံလေးကို ပြုံးငုံ့ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ..

“ကဲ..လာ..ဒေါ်မုန်းမမ..”

ဟု ပြောရင်း မုန်းကို စွေခနဲ ပွေ့ချီကာ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ဆက်တက်လာခဲ့တော့သည်။

ကိုးက တိုက်ခန်းဝရောက်တော့ မုန်းကိုချပေးပြီး အိမ်သော့ဖွင့်သည်။ တံခါးပွင့်သွားတော့ မုန်းကို ပြန်ပွေ့ချီပြီး ဝင်လာပါသည်။

ကိုးသည် မုန်းကို အိပ်ရာထက်သို့ ညင်ညင်သာသာ ချပေးလိုက်ပြီး..

“မုန်း..အိပ်ပျော်သွားအောင် ကိုယ်ချော့သိပ်မယ်နော်”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလျက် အခန်းထောင့်က ဂစ်တာလေးကို သွားယူလာပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုး လက်ဖျားကလေးတွေဖြင့် ဂစ်တာကြိုးတို့ ထိခတ်လေသောအခါ သံစဉ်ချိုချိုတို့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အပြုံးနဲ့ မှေးစက်တော့ ချစ်သူရေ [?] ထပ်ပြီးတော့ မဝေးတော့ဘူး ၊ ငြိမ်းချမ်းလှပတဲ့ ကိုယ့်အချစ်များစွာ ယူ ၊ အလွမ်းများကြောင့် ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေ [?] ဒီအချိန်မှာ တိတ်လိုက်တော့ [?] မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်ညလေး [?] အတူတူရောက်ရှိခဲ့ပေါ့၊ အပြာရောင် အချစ်ည မင်းလှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း [?] မိုးကောင်းကင်ထက် များတဲ့အချစ်များ ကြယ်စင်အားလုံးထက် လင်းတဲ့ တို့အချစ်များ အပြာရောင် အချစ်ည ကမ္ဘာမှာ”

သူက အပြာရောင်ညသီချင်းကို ခပ်တိုးတိုးဆိုရင်း မုန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဲ့ဒီမျက်ဝန်းတွေက မုန်းတို့ရဲ့ ပထမဆုံး ညကလိုပဲ တောက်ပအသက်ဝင်လွန်းသည်။

မုန်းသည် သူ့မျက်ဝန်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း မုန်းတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညလေးကို သတိရခဲ့မိလေသည်။

မုန်းတို့ ကလေးဘဝက ကွဲကွာသွားခဲ့ပြီးနောက် ပြန်ဆုံတွေ့ခဲ့သော ချောင်းသာကမ်းခြေ ကိုပဲ မုန်းတို့ ခိုးပြေးဖြစ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

အဲ့ဒီညက လသာညမို့ မုန်းတို့နှစ်ယောက်က ကမ်းခြေ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ မီးကလေးဖိုရင် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေခဲ့ကြသည်။

လှိုင်းသံသဲ့သဲ့ကြားနေရသော ထိုည..။ လရောင် ဖြာကျသော ထိုည။

လေပြေညှင်းတို့ တိုက်ခတ်နေသော ထိုည။ တစ်ယောက် ရင်ခုန်သံကို တစ်ယောက် ပြန်ကြားနေခဲ့ရသော ထိုည။ မီးဖိုကြောင့်မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံကြည့်ရုံနှင့်ပင် နွေးထွေးနေခဲ့သော ထိုညလေးက တစ်သက်မမေ့ရက်စရာ ကောင်းသည်။

သူ့ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ကာ သဲသောင်ပြင်ကို တုတ်ချောင်းလေးဖြင့် ကုတ်ခြစ်ရင်း မုန်းက စိတ်လှုပ်ရှားကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။ ဘန်ဂလိုလေးဆီ ပြန်သွားဖို့ကို ရင်ထိတ်ခုန်နေခဲ့ရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ မျက်ရည်လဲသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကိုးကို မော့မော့ကြည့်၍ တောင်းပန်သနားခံသလိုလေး ဖြစ်နေခဲ့ရသော မုန်းကို ကိုးက သနားကာ မုန်းရဲ့ အေးစက်စက် လက်ကလေးတွေကို နွေးထွေးသွားအောင် ဆုပ်နယ်ပေးနေခဲ့သည်။ အဲ့ဒီနောက် ကိုးက မုန်းကို ထွေးပွေ့ထားရာမှ လွှတ်ပေးခဲ့ပြီး ဂစ်တာလေးတစ်လက်ဖြင့် “အပြာရောင်ည” သီချင်းကို ဆိုပြခဲ့တာဖြစ်သည်။

ထိုသီချင်းက မုန်းနှလုံးသားတွေကို နူးညံ့မူးရစ်စေခဲ့သည်။ ကြောက်စိတ်ပြယ်သွားစေ ခဲ့သည်။

အဲ့ဒီသီချင်းကို ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာပဲ ကြားကြား မုန်းတို့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ညလေးကို သတိရကာ နူးညံ့စွာ ရင်ခုန်လာရမြဲပင်။

မုန်းက အိပ်ရာမှထကာ ကိုးထံလှမ်းသွားမိပြီး ကိုးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

သို့သော်..ခုတော့ ကိုးထိုင်ခဲ့သော နေရာလေးမှာ မုန်းတစ်ယောက်သာ ရှိနေပါသည်။

မုန်းသည်တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အထီးကျန်ခြင်းကိုသာ ခံစားနေရတာ မို့ စလောင်းမှ လိုင်းတွေကို ဖမ်းကာ တီဗီကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

မီးကိုလည်း မပိတ်ဘဲ ထားလိုက်သည်။

မုန်းရဲ့ ညတာက ရှည်လွန်းလှပါသည်။

*

အခန်း(၅)

“အမလေး..မောလိုက်တာဟယ်”

“အန်တီ ညည်းဖို့များ ထားပါးဦးတော့ ယုဝါရယ်”

ယုဝါက မုန်းတို့ ရှစ်လွှာကို တက်ရတိုင်း ညည်းနေကျမို့ မပျက်မကွက် ညည်းရင်း လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်နေတာမို့ နုက မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောမိပါသည်။

မုန်းမေမေ အန်တီခိုင်းကတော့ ကျန်းမာဖျတ်လက်သူ၊ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရင်းရင်း နှီးနှီး ဝင်ဆန်နိုင်သူပင်။ အန်တီက ယုဝါကို ခပ်ပြုံးပြုံးလှမ်းကြည့်ရင်း..

“ယုဝါက လက်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့မို့လို့ မောရှာတာ နေမှာပါ နုရယ်..”

“အန်တီလက်ထဲမှာလည်း အထုပ်နဲ့ပဲဟာ”

“အန်တီအထုပ်က ပေါ့ပါတယ် နုရဲ့..”

“သူ့အထုပ်လည်း ပေါ့တာပါပဲ၊ သူတို့က နုလွန်းတာပါ အန်တီရယ်၊ နင် အဲ့ဒီလို ဂဂျီဂဂျောင် လုပ်တတ်လို့ ခုထိ ယောက်ျားမရသေးတာ သိလား ယုဝါ”

“အံ့မယ်..ငါမယူချင်လို့ပါ၊ ယူချင်လို့များဖြင့် ရတာ ကြာပေါ့”

“နင်ယူချင်တာလေးတွေက အလန်းလေးတွေဆိုတော့ နင့်လို ခုနှစ်ဆွေး ရှစ်ဆွေးကို ဘယ်ယူမလဲ၊ သိလား..အန်တီ ယုဝါကလေ သူနဲ့ရွယ်တူဆို

စိတ်မဝင်စားဘူး သိလား၊ သူ့ထက် ငယ်ငယ် ဒီဇိုင်းခပ်လန်လန်
ကောင်လေးတွေကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာ”

“ဟဲ့..နုနော် ငါ့ကို အပုပ်မချနဲ့၊ အန်တီ..ယုဝါက ခုနှစ်ဆွေး ရှစ်ဆွေး
မဟုတ်သေးပါဘူးနော်၊ ယုဝါ ဒီဇိုင်းကလည်း လန်းတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ၊ မသိတဲ့သူဆို ယုဝါကို မြင်ရင်
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံလေးလို့ပဲ ထင်ရတာ ၊ ၂၈ နှစ်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာတောင်
မရှိဘူး”

“တွေ့လား..အန်တီက အမှန်အတိုင်း မြင်တယ်”

“ဟင်း ဟင်း..နုရယ်..ငါက အနည်းဆုံးတော့ နင့်ထက် နုသေးတာပဲ”

ယုဝါ အပြောကြောင့် နုက ယုဝါကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြုံးမိပါသည်။

ယုဝါက တကယ်လည်း နုပါသည်။ အသားညိုစိမ့်စိမ့် မျက်ခုံးထင်းထင်း၊
နာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ယုဝါပုံစံက မှန်ညက်နေအောင် လှပနေပေမယ့်
ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးဖြင့် ထင်ပေါ်သည်။ ဘေးခွဲ ဆံပင်တိုတို အုပ်အုပ်ကလေးကို
ရွှေညိုရောင် ဟိုင်းလိုက် ဖောက်ထားသော ဆံပင်ပုံလေးဖြင့် နားကွင်းကြီးကြီး
ရောင်စုံပုတီး ကြီးကြီးတွေ ဝတ်တတ်သော၊ ခူးအထက် စကတ်အကျပ်လေးတွေ၊
တီရှပ်အကျပ်လေးတွေနှင့် ဟပ်ဖ်ရှူးအပါးလေးတွေ ဝတ်ကာ ဖန်စီအိတ်ရောင်စုံတွေ
အမျိုးမျိုး ပြောင်းလွယ်တတ်သော ယုဝါရဲ့ ပုံစံက လုံးဝ
ဒိတ်အောက်မနေသော်လည်း ဂျီဂျောင့်နိုင်တာ၊ အတွေးခေါင်တာ၊
ဂျိုးများတာ..အစရှိတဲ့ အကျင့်စရိုက်ကလေးတွေကတော့ အပျိုကြီးလိုင်းဝင်စ
ပြုနေပါသည်။

အဲဒီ လို ယုဝါဟာ ယောက်ျားဆို ချောမှ နုမှ သဘောကျတတ်တာမို့
သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ချောတဲ့ ကောင်းလေးတွေကို ကြိုက်လိုက်၊ ဟိုဟာလေးတွေက
အသည်းခွဲသွားလိုက်နှင့် သံသရာ လည်နေတာ ခုထိ အိမ်ထောင်ပြုလောက်စရာ

ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်ကို မတွေ့နိုင်သေးပါ။ သူ့မှာ အဖော်မရှိတိုင်း အိမ်ထောင်သည် နုကို လာလာဆွဲခေါ်လိုက်၊ မုန်းတို့အိမ်ကို အလည်သွားကာ အလိုက်မသိ ညဉ့်အိပ်ညနေ နေချင်နေလိုက်ဖြင့် လှည့်ပတ် ဗရတ်ကျနေတတ်သူပင်။ ဒါမျှမကသေး...မုန်းတို့ အမေရဲ့ ဆိုင်ကိုလည်း ခဏခဏသွားကာ အလုပ်များတဲ့ ထက်မင်းကို ဂျီကျရင်း အန်တီခိုင်ကိုလည်း ခွဲတတ်ပါသေးသည်။

အန်တီခိုင်ကတော့ မုန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သမီးတွေလိုပဲ ချစ်ခင်သည်။ အန်တီခိုင်ထက် အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ကြီးသော မုန်းအဖေက မုန်း ၁၅ နှစ်သမီးလောက်မှာ ဆုံးသွားပေမယ့် အန်တီခိုင်က ထက်မြက်စိတ်ခိုင်သူမို့ သူ့ဘာသာ အမှီအခိုကင်းကင်း ရပ်တည်ရင်း စိတ်ရောလူပါ မာမာချာချာပင်။

မုန်းမှာသာ..

မုန်းအကြောင်းတွေးမိတော့ နု ရင်မောသွားရပါသည်။ နုတို့တွေဟာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားလေးတွေပြောရင်း မုန်းအခန်းကို လာခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မပေါ့ပါ။ စိတ်ကိုကပင် ဖော့ထားရခြင်းသာ။

မုန်း အိမ်တွင်းအောင်းနေတာ နှစ်ပတ်ရှိခဲ့ပြီလေ။ သူ့မာမီကိုရော နုတို့အားလုံးကိုပါ သူ့ဆီမလာဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားသည်။ နုတို့ ဖုန်းဆက်လျှင်လည်း ကိုင်ချင်မှကိုင်သည်။ ကိုင်ပြန်လျှင်လည်း တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြောပြီး ဖုန်းချသည်။ နုတို့တွေ ဆက်ပါများလာတော့ ဖုန်းဖြေစက်နှင့်သာ သူနေကောင်းကျန်းမာကြောင်း တုံ့ပြန်ပြောခဲ့သည်။

ဒီနေ့တော့ မုန်းရဲ့ မွေးနေ့မို့ သူတို့အားလုံး စုဝေးကာ မုန်းအတွက် မွေးနေ့ပွဲလေး လုပ်ပေးကြဖို့ လာခဲ့ကြတာပင်။

“သမီး....နု၊ မောင်ထွဋ်ခေါင်တို့ရော လိုက်မလာသေးပါလား ၊ ကြာလိုက်တာ”

ယုဝါက ကားမောင်းပြီး နုနှင့် အန်တီက ကားတစ်စီးဖြင့် လာခဲ့ကြတာမို့

အန်တီခိုင်က နုကို လှမ်းမေးသည်။

“လာပါလိမ့်မယ် အန်တီ၊ ခိုင်က ထမင်းကို သွားခေါ်ပြီး ထမင်းတို့ နား El Dorado မုန့်ဆိုင်က မုန့်အတွက်မှာထားတဲ့ မွေးနေ့ကိတ် ဝင်ယူမှာ၊ မုန့်ကြိုက်တဲ့ အယ်လ်မွန်ကိတ်ကလည်း အဲ့ဒီမှာပဲ ရတာ လေ..”

“အင်း...မုန့်က အင်မတန် အစားမက်တဲ့သူပဲ၊ ဒီရက်တွေမှာ ထမင်းရော ကောင်းကောင်းစားရဲ့လား၊ မသိပါဘူး၊ စားစရာတော့ ထွက်ဝယ်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာတွေများ စားနေပါလိမ့်”

“ရက်လည်တဲ့နေ့ကတော့ သူ့ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ စားစရာ တော်တော်များများ ထည့်ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား အန်တီ”

“ထည့်ပေးခဲ့တယ်၊ ကြက်သားပြုတ်တွေရော၊ ငါးမွေတွေ ရောပဲ၊ ဘာလချောင်ကြော်လည်း တစ်ဘူးကြီးပဲ ထားခဲ့တာ”

“နုတို့လည်း ကြက်ဥတို့၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တို့၊ လက်ဖက်တို့ ဝယ်ထားပေးခဲ့တာပဲ အန်တီ၊ ထမင်းကလည်း မုန့်ကြိုက်တဲ့ ပန်းသီးတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပေးခဲ့တယ်၊ သူ အဲ့ဒါတွေစားပြီးနေရင် နှစ်ပတ် သုံးပတ်တော့ အသာလေး နေနိုင်တာပဲ”

“စားဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာ ပဲ၊ မုန့်က ထင်ရာစိုင်းစိုင်း ခေါင်းမာမာကလေးမျိုးကွယ့်၊ မောင်ထက်မင်းကလည်း မုန့်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခံစားခွင့် ပေးထားဖို့ နားချလို့သာ အန်တီမှာ သူ့ဆီမသွားဘဲ နေနေရတာ တစ်ရက်မှတော့ စိတ်မဖြောင့်ပါဘူးဟယ်”

“ဟော..ဟိုမှာ ထွဋ်ခေါင်တို့တောင် တက်လာနေပြီ”

ယုဝါက လှေကားတစ်ဆင့်ချိုး မှန်အကာရဲ့အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းငုံ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ထွဋ်ခိုင်နှင့်ထမင်းက အထုပ်အပိုးဆွလှော် တက်လာနေသဖြင့် နုတို့က ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဟ...နွေးလိုက်ကြတာ၊ ခုထိ အပေါ်မရောက်သေးဘူးလား၊ နုနေတဲ့ မရွှေယုကို စောင့်ခေါ်နေရတာ လား”

“ဟွန်း .. ထွဋ်ခိုင်နော်၊ လူကို လာမပုတ်ခတ်နဲ့”

ထွဋ်ခိုင်က အကြောင်းသိမို့ ယုဝါကို လှမ်းစရင်း အပြေးတက်လာသည်။

နုက ထမင်း လက်ထဲက အထုပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း..

“ထမင်း..နှင့်လက်ထဲက ဘာထုပ်လဲ”

“ပူစီဖောင်းထုပ်လေ၊ မုန်း အိမ်ကို မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ အိမ်ဖြစ်အောင် ပူစီဖောင်းတွေ ချိတ်ဆွဲပေးမလို့၊ သူ့အာရုံအပြောင်းအလဲဖြစ်အောင် သူ့အိမ်ကို သေသေချာချာ ပြင်ပေးရမယ်၊ ဒီမှာ နံရံကပ်တဲ့ အရုပ်တွေရော ဖဲကြိုးတွေရော၊ ဦးထုပ်တွေရော ပါတယ်”

ထမင်းက ခရစ်စမတ် ဦးထုပ်ကို ထိပ်ချွန်ချွန်နှင့် မေးသိုင်းကြိုးလေးဖြင့် ဆောင်းရသော ရောင်စုံဦးထုပ်ကလေးတွေပါ ဝယ်လာပါသည်။

“မဆိုးဘူး၊ နင်အကွက်စေ့တယ်၊ ဦးထုပ်က ဘယ်နှလုံးတော်လဲ”

“ခုနှစ်လုံး..”

“ဟင်...ငါတို့က ငါးယောက်၊ မုန်းနဲ့ဆို ခြောက်ယောက်ပဲလေ..”

“မုန်းက လင်းနေအတွက်ပါ တစ်လုံးပိုလိုချင်မှာပေါ့”

“ဪ..”

နုက ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သိမ်းဆည်းကာ အပေါ်လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးဆီ လှမ်းမျှော်မော့ကြည့်လိုက်ရင်း

“ကဲ..သွားကြရအောင်”

ဟု ဆော်သြလိုက်ရပါသည်။

*